

K. H. Scheer

NOUZOVÉ PŘISTÁNÍ

Přeložil František Fabián

Byli sami. Dva muži. Sami s malou lodí. Tady by ale nebyla nápadná ani největší kosmická loď Impéria. Tady všechno vypadalo malé, tak nicotné, jako v žádném jiném místě Mléčné dráhy.

Přesně vzato to nebylo místo, ale galaktická pozice. Místa v pravém smyslu slova v té tajuplné pustině mezi hvězdami ve středu Mléčné dráhy neexistovala.

Byli tak sami jako nikdy prodlím. Dva muži. Jeden člověk - Ertrusan, jeden Arkonidan.

Arkonidan se jmenoval Atlan. Byl to někdejší suverénní vládce hvězdné říše Arkonidanů, nyní admirál a vrchní velitel USO - United Stars Organisation.

Melbar Kasom byl nadporučík a specialista USO. Byl to potomek kolonistů ze Země na planetě Ertrus, v soustavě Kreit, přes Šest tisíc světelných let vzdálené od Země.

Ti dva sem přiletěli v malé kosmické lodi nejmodernějšího typu. Jejich cíl znali kvůli bezpečnosti jen nemnozí.

Průsečík souřadnic znal ještě jeden muž. Ten se zatím nedostavil. Pravděpodobně měl nějaké potíže. Bezvýznamní lidé se mohou snadněji vydat nenápadně na cestu, než známé osobnosti. O ty se pořád někdo stará, ať už z přátelství nebo kvůli vojenským a politickým záležitostem, které se nedají řešit v jejich nepřítomnosti.

Ten třetí měl určitě potíže. Chtěl se dostavit na schůzku bez doprovodu, a to je skoro nemožné pro někoho jako on. Byl to Perry Rhodan, Velký administrátor a velitel flotily Spojeného impéria, které vzniklo z malé planetární říše Pozemšťanů a obrovské říše Arkonidanů.

Kosmický člun, ve kterém ti dva přiletěli, byl dvacet metrů dlouhý válec o průměru čtyři metry. Atlan mu dal jméno MAJOŘI. Byl postaven v tajné loděnici USO, a byla to nejmodernější a nejdokonalejší malá kosmická loď, jaká kdy v galaxii létala. Pozitronová automatika byla dokonalá, ovládání zvládl jeden člověk. Prostě v MAJOŘI jste se mohli vydat i do těch nejdlehlějších a nejméně známých oblastí Mléčné dráhy. Na to se spolehli i ti dva, kteří tu čekali.

Sum a šepot interkosmické statiky byl jen tu a tam přerušen cvrčivým tónem. Někde v Mléčné dráze kdosi vysílal hypersignály. Ať důležité nebo

bezvýznamné, tady byly odposlouchávány. Neviditelná tykadla zaměřovačů prohledávala v každé vteřině dva miliony frekvencí.

V širokém křesle odpočíval obr. Specialista Melbar Kasom nejen vážil přes Šestnáct metrů, také byl vysoký dva a půl metru a v ramenou měl víc než dva metry. Jeho obrovská ruka měla větší objem než hrudní koš normálního Pozemšťana, ale uměl s ní zacházet obdivuhodně jemně. Ukazovákem silným a tlustým jako předloktí mladého muže, teď přehodil páčku automatického záznamníku. Cvrkot z vesmíru utichl. Na jeho vyhodnocení bude ještě času dost. V kabině bylo ticho. Široká tvář obra vypadala, jako by spal. Jakmile se ale na obrazovce radaru objevil světle zelený bod, Kasom si povzdychl a vstal.

Pohyboval se na pohled nemotorně, ale to byl klam. Ertrusané dovedli být neuvěřitelně hbití. Protáhl se bokem dveřmi, které pro něj byly příliš úzké, a tiše otevřel dveře kabiny v zadní části malé lodi. Tam odpočíval na lehátku vysoký muž s vlasy tak světlými, že vypadaly jako bílé. Kasom si odkašlal a polekaně stiskl rty, protože to zaznělo jako zaburácení. I když Ertrusané šeptali, znělo to jako vzdálené hřmění.

Atlan rázem otevřel oči. Zasvítily jako načervenalé zlato. Chvilí se na Kasoma díval.

„Vy byste se nikdy nemohl připlížit nepozorovaně k nepříteli, Kaso-me," řekl. „Slyšel jsem vás, už když jste se zvedal z křesla."

„Promiňte, pane. Snažil jsem sejít potichu," zaduněl Ertrusanův bas.

Atlan se zasmál a vstal z lehátka. Kasom si letmo všiml vejčité vyvýšeniny na jeho nahé hrudi. Byla to vnější známka Allanovy biologické nesmrtelnosti. Atlan patřil k nejstarším bytostem v galaxii. Určitě to byl nejstarší humanoidní tvor. Přesto vypadal na třicet let. Za deset tisíc let svého pobytu na Zemi se stal člověkem víc, než mnozí jiní, kteří se jako lidé narodili.

Atlan byl skoro dva metry vysoký, ale když teď stál před Ertrusanem, musel zaklonit hlavu, aby mu viděl do očí.

„Zaměřil jste je?"

„Ano, pane. Blíží se. Dost pozdě, řekl bych."

Atlan si zapnul uniformu a připnul si opasek se zavěšeným pouzdem s paprskometem.

„Mléčná dráha hoří, Melbare," vysvětloval. „Je to div, že si Perry za takových okolností vůbec udělal čas. Směl bych vás požádat, abyste počkal na můstku, dokud s ním budu mluvit? Neberte to, prosím, jako projev nedůvěry."

„Ovšem, pane. Dám si vatu do uší."

„Obávám se, že tolik vaty s sebou nemáme."

Kasom se zašklebil. Zaslechl z můstku bzučivý tón a rychle odešel. Atlan

šel pomalu za ním.

Kasom se díval na obrazovku zaměřovače, která zobrazovala podlouhlé těleso. Byla to moderní kosmická stíhačka pozemské výroby, rychlá a silně vyzbrojená. Lehká a také lehce zranitelná. Její ochranné štíty byly slabé. Kasom přimhouřil oči. „S tímhle se odvážil mezi hvězdy centra? A já myslel, jací my dva jsme hrdinové, pane.”

Atlan neodpověděl a pozoroval, jak malý stroj brzdí. Na obrazovce se to projevilo zelenými čarami.

„Ten brzdí vším, co má v motoru,” poznamenal Kasom. „Vypadá to, že spíchal.”

„Rhodan spíchá vždycky. To neustálé tělesné i duševní vypětí ho vyčerpá.”

„Vždyť má buněčný aktivátor, pane! Kromě vás je jediný ve vesmíru, kdo takový přístroj má.”

Atlan mávl rukou. Melbar si správně vyložil jeho úsměv.

„Já bych řekl, pane,” řekl zamyšleně, „že můžu být se svým předpokládaným věkem asi tři sta padesát let spokojený. Prožil jsem z toho zatím jen tak sedminu, nebo možná osminu, a přece si už připadám strašně starý.”

Atlan se posadil na místo palubního střelce a tiše se usmíval. Usmíval se jako muž, který viděl přicházet a odcházet mnoho generací. Velké kultury povstávaly a zase se rozpadaly. Zašla sláva i těch impérií, která se v době svého rozkvětu zdála neporazitelná.

„Začíná s přistávacím manévrem,” poznamenal Kasom. „Velký administrátor ovládá stíhačku mistrně, pane.”

„Však také dobyl kosmický prostor v lodích, do nichž byste se asi neodvážil sednout. Byl jste se už někdy podívat v muzeu kosmických letů na Zemi?”

„Ne, pane. Neměl jsem čas.”

„Příště vám na to dám volno. Každý specialista od USO by měl vidět na vlastní oči, jak jeho předkové začínali. Dobře si pamatuju na ty křehké stroje. Měly dva až pět stupňů, používalo se tekuté palivo, o něco později jaderné agregáty, ale značně nespolehlivé. S takovou lodí letěl Perry Mason jako první člověk na pozemský Měsíc. Bylo to dobrodružství na život a na smrt. A vy se divíte, že bezpečně ovládá moderní stíhačku?”

Kov zaskřípal o kov. Stíhačka se přisála k rozměrnější MAJORI. Atlan vstal a šel ke vstupní komoře. Nad ní se rozsvítilo červené světlo, když se otevřel venkovní vstup. Za-klapaly magnetické podrážky a venkovní vstup se zase zavřel. Do komory začalo proudit umělé ovzduší MAJORI. Atlan vytáhl zbraň z pouzdra na opasku. Kasom se na něj tázavě podíval.

„Mohl by to být taky někdo jiný, ne?” poznamenal protáhle Arkoni-daň.

„Nikdy nepodceňujte náhodu, když jí můžete předejít. Zapamatujte si to,

Kasome. Tahle poučka mi už víckrát zachránila život."

Vnitřní dveře se otevřely a v nich se objevil vysoký Štíhlý muž. Pod průhlednou kulovitou přilbou byla vidět pohublá tvář s výraznými vráskami. Nápadné v ní byly šedé oči, které mluvily beze slov. Ted' se ironicky přimhouřily při pohledu na namířenou zbraň.

Rhodan odklopil přilbu a řekl: „Díky za vřelé uvítání. Opatrnosti není nikdy dost, že?"

Atlan sklonil zbraň. Melbar se zašklebil a postavil se do pozoru. Když srazil podpatky, zaznělo to jako výbuch a malá MAJORI se rozkmitala.

Rhodan otočil hlavu a vyčítavě se na něj podíval.

„Dobrý den, pane nadporučíku. Proč jste tak zlý?"

Kasom užasle vyvalil oči.

„Jak, pane? Zlý? Já?"

„Aha - vy jste neměl v úmyslu demolovat tuhle krásnou kosmickou loď?"

Tak to promiňte."

Rhodan se odměřeně uklonil. Atlan se smál a Kasom si rozpačitě odkašlal, dost hlasitě. Rhodan se zašklebil, jako by ho bolel zub.

Arkonidan ho pozval: „Pojď dál a odlož si ten kosmonautický oblek."

2.

Atlan pozoroval svého přítele. Řekl mu už všechno, co mu chtěl povědět. Málokdy měli příležitost sejít se takhle nerušené o samotě. Jejich schůzka musela zůstat v tajnosti. Celá galaxie znervózňela, když se sešli Velký administrátor a vrchní

velitel nezávislé USO. Hned se čekaly bůhvíjaké politické události.

Mlčení bylo tísnivé. Rhodan soustředěně přemýšlel.

„Politika přehnané humanity je za námi," prohlásil klidně Atlan. „Nemůžeš ovládat Impérium, aniž bys tu a tam aspoň vážně pohrozil. Předal jsem ti moc nad říší svých předků. Už jsem neměl chuť být pořád terčem útoků. Na planetách Arkonu mě rádi neměli."

„Já vím!"

„Ale tebe a tvé lidi mají rádi ještě míň, Pozemšťane! Vyčítají mi, že jsem neměl právo svěřit lidem dědictví Arkonidanů. Podle názoru No-voarkonidanů, které jsi svými biologickými zákroky uchránil před úpadkem, jsi jen barbarský povýše-nec z milosti Arkonu. Nezapomněli na to, jak teprve při příletu naší výzkumné lodi lidstvo poznalo, že se dá létat i ve vzduchoprázdném prostoru. V té době zahrnovalo arkonidské impérium víc než pět tisíc kolonizovaných planet. Odstoupil jsem, protože mě nenáviděli. Pobyt na Zemi jsem se příliš přiblížil lidem, a nenáviděli mě i pro mou tvrdost a neúprosný boj proti dekadenci a úpadku morálky. Čekal

jsem, že vy lidé to budete dělat lip. Ale co se udalo za posledních dvě stě let?"

Rhodan stále mlčel. Jen vrásky na obličeji se prohloubily.

„Ve hvězdokupě M 13 se chystá vzpoura proti tobě a impériu, které jsi vytvořil," pokračoval Atlan nevzrušeně dál. „Někdejšími koloniemi jsi propůjčil soběstačnost, místo abys je po vzoru mých předků ovládal vojensky a trestal. Zapomněli, že ti mají být vděční. Arkonidští a akonští agenti podněcují povstání. Hvězdná říše Akonanů se před několika dny odtrhla od galaktické aliance. Nespolehlivým žvlům to umožnila válka s Bluesany."

„Jen ať se odtrhnou. Byl jsem na to připravený."

Atlan se zamyšleně díval do země.

„Byl jsi připravený, to je pěkné! Řekni raději, že jsi na to musel být připravený. Když do našich území pronikly lodě Bluesanů obrněné molkexem, ani tak prozíravému taktikovi jako jsi ty nezbylo nic jiného, než požádat spojení o podporu. Přišli a pomohli, ale ne proto, že by jim záleželo na udržení impéria. Jen proto, že zkáza hrozila i jim samotným. Víš, jak by to byli zvládli moji předkové?"

Rhodan mávl rukou. Atlana se to dotklo a pokračoval ostřeji: „Kdyby měli jako ty prostředek, který ničí molkexové pancíře, byli by útočníky zničili. Ty jsi je nechal uprchnout, když už bylo jasné, že od nich žádné nebezpečí nehrozí. A v té situaci jsi přehlédl, že naši takzvaní spojenci se během války vyzbrojili nejmodernějšími zbraněmi a technikou."

„Museli jsme udržet frontu, dokud se nepodařilo vyrobit účinný prostředek proti molkexovým pancírům."

„Jistě, to jsme museli. Jenže přáteli - dějiny všech národů ukazují, že ukončení každé velké války s sebou přináší zásadní změny. Ted' už se nemůžeš spolehnout na nikoho."

Atlan se nevesele zasmál.

„Z někdejší velké říše mých předků se stal svaz planet. Uzavíral jsi smlouvy a čekal jsi, že ta spousta cizích národů se jimi bude řídit. Nějaký čas se to dařilo - asi dvě stě let. Ted' jsou někdejší kolonisté naprosto samostatní. Ty jsi jim přiznal právo na sebeurčení. Před dvěma sty leti!"

„Dal jsem národům vnitřní samosprávu. Navenek je mělo zastupovat Impérium."

, „Nevím, jestli tvoje zřízení můžu opravdu označit jako chybné," prohlásil Atlan zamyšleně. „Já jsem taky pro to, nechat myslící bytosti, aby o sobě rozhodovaly samy. Je otázka, jestli by sjednocené impérium vůbec ještě existovalo, kdyby ses byl tenkrát nevzdal vlády násilí a nevsadil na dobrou vůli jednotlivců. Možná by se byla říše rozpadla o sto let dříve."

„Ted' se rozpadá?"

„Ty to víš stejně dobře jako já, jen s tím rozdílem, že ty pořád ještě doufáš v dobrý konec. Příteli, dej si říct od velmi starého muže, že tvoje impérium stojí na hliněných nohách. Akonané zrušili svoje transimtery a vytvořili mohutnou flotilu. Skokani nebyli nikdy jako spojenci spolehliví. Arasové, Antiové, a jak se všichni jmenují, se pramálo zajímají o Impérium. Když zaútočili Bluesané, obnovila se jednota. To je teď za námi. Dnes každý věří, že má možnost vybudovat svou vlastní říši. Tvoji spojenci se od tebe odvracejí. To ti nestačí, Perry?“

Rhodan se tvářil bezvýrazně.

„Pojmenoval jsi věci rovnou. Nejsi první, kdo mě varuje. Co mi tedy radíš?“ Atlan pokrčil rameny.

„Máš dvě možnosti. Obě ty cesty jsou schůdné, obě vedou k úspěchu.“

„Která je první možnost?“

„Zaútočit. Zbraněmi si vynutit poslušnost a ukázat všem sílu Země.

Odstranit nespolehlivé živly, trestat bez milosti. Nejdřív musíš převzít říši Arkonidanů. Pak porazíš Akonany. Z planet naděláš atomové pochodně, a budeš pokračovat, dokud se nebudou před Zemí třást. Tak to dělali v prvních dobách arkonidští dobyvatelé. Co tomu říkáš?“

„Vůbec nic! Nejsem zabiják. A druhá cesta?“

Atlan si povzdychl. „Myslel jsem si, že takhle odpovíš. Dobrá, pak ti zbývá jenom jednat chytře. Pozemská flotila je zatím ještě pořád nejmocnější v galaxii, protože je moderní a má dobře vycvičené mužstvo. Musíš ji hned stáhnout. Když chtějí ostatní vzít svůj osud do vlastních rukou, dej jim příležitost. Nerozptyluj svoje síly, soustřeď je do oblastí, které jsou pro Zemi důležité. Do ostatního ti nic není. Vypověz smlouvy o ochraně a místo toho usiluj o obchodní dohody. Nenápadně ovládni cizí národy hospodářskou silou Země a vyvaruj se všech konfliktů. Mezitím upevňuj svou moc a rozhodně odraz každý pokus Zemi škodit. Pak tě budou zase respektovat. Dříve nebo později budou ti, kteří si teď myslí, že Zemi nepotřebují, škemrat o tvou pomoc. Starej se už jen o sebe. Za svou pomoc si dej zaplatit. Rozšiř tajné služby. Musíš pořád vědět, co se kde děje. Vytvoř centrum moci.“

Velký administrátor se jemně usmál a řekl:

„Děkuji ti za pozvání k tajné schůzce, příteli. To, co jsi mi zrovna radil, už se děje. Pozemské lodi se stahují od planet Arkonidanů. Arkon opouštím. Tajná služba se rozšiřuje. Ta historie s Bluesany mě poučila. Jsi spokojený?“

„Spokojený? Nic nechápu! Proč mě necháš celé hodiny mluvit, když už jsi učinil opatření?“

Rhodan se smál.

„Chtěl jsem znát tvůj názor. Mluvil jsi jenom jako přítel, nebo taky jako šéf

USO?"

„USO potřebuje finanční podporu," řekl Atlan. „Naše příjmy z vybírání cel v arkonidské říši se ztenčují. Vypadá to, že se v Arkonu vůbec neobchoduje, i když zprávy hovoří

o čilém obchodním ruchu. Jestli chci udržet svou organizaci, musím na to mít."

„Nato jsem taky myslel. Dostaneš prostředky. Budeš dál stavět své vlastní lodě, cvičit specialisty a budovat tajné základny. Ovšem..."

„Aha!"

„Necti mě domluvit, Arkonidane. Tvoje USO má velkou moc. Když je budeme financovat, nebude přirozeně v našem zájmu, aby pracovalo pro jiné národy. Klidně se může dál jmenovat USO, ale bude propříště zastupovat jen ty, kdo platí příspěvky na ochranu. A to jsou nanejvýš ještě Posbiové."

„Tvoji nejlepší přátelé?" posmíval se Atlan, „Chceš to stvrdit smlouvou?" Rhodan mávl rukou.

„Žádnou nepotřebujeme. Nepředpokládám, že bych jednoho dne uviděl tvou flotilu nad Zemí. Atlane, vybudujeme Impérium znova! Když se 1 ty budeš za mě dívat, nikdo nás nepřekvapí. Každý bude muset s námi počítat."

Podíval se na hodinky. Bylo to navykklé gesto. Bez přechodu oznámil:

„Přivezla mě nová vlajková loď flotily, CREST. Velí mu plukovník Kors Dantur, je z Epsalu. CREST na mě čeká jeden světelný rok odtud. Raději jsem je nechal čekat v soustavě hvězdy Beauily. Když jsem dostal tvou zprávu, byl jsem právě

poblíž hvězdokupy Hieseho a pozoroval jsem pohyby kosmických lodí Bluesanů. Jejich zbraně jsou i nadále mizerné, ale mají bojovný elán, který mi dělá starosti. Zaměřili jsme mnoho kosmických lodí Skokanů a Akonanů. Dva tisíce rychlých pozemských křižníků má pokyn zastavovat pašeráky a zabavovat jim náklad. Dřív nebo později to povede k vážným roztržkám. Přesto se chci pokusit co nejvíc oddálit nové vyzbrojení Bluesanů." „Ted' mluvíš jako pravý Rhodan!" „Už k tomu byl čas. Oddíly mutantů jsou na cestě, aby v určitém směru zneškodnili lodi, kterými jsme vyzbrojili Arkonidany. Dám zničit všechna transformační děla." „Smím se zeptat, jak to dokážeš?" „Každé dělo obsahuje tajný mechanismus pro samozničení. Ať si ti pánové nenamlouvají, že se mohou odtrhnout od impéria a přesto si ponechat naše nejlepší zbraně. Takhle by to neslo. Navrhuju ti, abys se mnou letěl na CREST. Ted' už nehraje roli, jestli se začne mluvit o našem setkání nebo ne. Kostky jsou vrženy. Nadále se starám především o Zemi. Tím se rázem uvolní padesát tisíc těžkých a středně těžkých bojových lodí, které jsem až dosud musel držet na všech

možných místech v galaxii. Teď už se nebudu starat, jestli si třeba na Artosu VI vjeli se sousedy do vlasů nebo ne." „Já jenom žasnu," prohlásil Atlan. „Tady specialista Kasom," zadunělo to z amplionu palubního dorozumívání. „Prosím o prominutí, pane. Právě jsem zachytil nouzové volání nejvyššího stupně. Je snad poblíž CREST? Volání odesílal plukovník Kors Dantur z vlajkové lodi flotily."

Rhodan vyskočil. Spolu s Atlanem přeběhl na můstek, CREST už se neožíval. Rhodan se naklonil přes Kasomova rozložitá záda a četl text ze záznamníku.

„Odesláno hyperkomem, pane," vysvětloval Kasom tak tiše, jak uměl.

„Textjejasný! Síla příjmu slabá. Slovosled zmatený. Vypadá to, že odesílatel byl poraněný. Sténal."

„To - to přece není možné!" zakoktal Rhodan. „Kors Dantur dostal rozkaz, aby na mě čekal poblíž páté planety. Soustavu hvězdy Beauly známe j enom my. Teprve nedávno j i objevil jeden Explorer. Nic jiného než nouzové volání jste neslyšel, Kasome?"

„Ne, pane. Jenom těch několik slov, která jsou na záznamníku. Je to zmatené."

Atlan vzal do ruky proužek papíru a četl:

„Byli napadeni - pomoc - je tu všechno bláznivé - ale já ne — proč to říkali - tady vlajková loď CREST — ale teď bude legrace — pomoc — volá CREST - ne, já jsem plukovník Kors Dantur - pomoc!"

Atlan papírek odložil. „Vypadá to

jako blábolení blázna," řekl. „Kasome, zavolejte CREST."

„Ne, to ne," odmítl Rhodan. „Nechci, aby o nás někdo věděl. Dávejte pozor, jestli nepřijde další signál. Já se hned vrátím."

Rhodan se otočil k odchodu.

„Kampak, příteli?" ptal se Atlan.

„Potřebuji souřadnice z palubního počítače stíhačky. Je tvoje loď vyzbrojená?"

„A jak!"

„Dobrá. Znič stíhačku, hned jak budu zpátky. Kasome, jste si jistý, že neslo třeba o zatoulaný signál z minulosti?"

„Vyloučeno, pane. Je to jasně zaměřeno. Byla to CREST, pane. Jenom nemyslím, že mluvil Kors Dantur. To byl někdo jiný."

„Jak to víte? Měl jste ho na obrazovce?"

„Ne, ale znám Dantorův hlas. Epsalané jsou proti nám Ertrusanům sice ubozí trpaslíci, ale stejně mluví hlasitěji než normální lidé. Tohle nebyl Epsalan, pane."

Atlan pomohl Rhodanovi do skafandru a počkal u výstupu, až uslyšel klapot magnetických podrážek. O čtvrt hodiny později byly údaje z pozitroniky

stíhačky přeneseny do paměti palubního počítače na MAJOŘI.

Čím byl Rhodan neklidnější, tím vyrovnaněji působil navenek. Atlan už ho znal a věděl, jak úžasně se umí ovládat.

MAJOŘI se vydala na cestu. Z palubního děla vyšlehl impulzní plamen.

Stíhačka dostala plný zásah. Proměnila se v jasně svítící oblak plynů.

Červená hvězda, která dostala jméno podle svého objevitele Beauulyho, se zatím nedala rozeznat. Jeden světelný rok nebylo mnoho, ale tady ve středu Mléčné dráhy tato vzdálenost stačila, aby ve shluku hvězd zmizela i velká slunce.

Tři minuty po bleskovém startu přešla MAJOŘI do lineárního prostoru.

3.

Dvě věci se udaly skoro současně.

Hukot pohonné jednotky zmlkl. MAJOŘI naběhla na oběžnou dráhu, po které se vlastně měla pohybovat vlajková loď CREST. Ta tady nebyla.

Druhá událost byla o něco významnější. Když zpola obletěli pátou planetu, ledového obra, začal tikat přijímač hypersignálů. Automatický záznamník se zapojil. Zároveň se začaly otáčet antény radaru na povrchu lodi.

Pozitronický zaměřovač pracoval tak dokonale, jak se dalo čekat od nejnovějšího pozemského přístroje. Sotva byly zachyceny první signály, byla už data předávána k vyhodnocení.

Tentokrát CREST vysílala morseovkou. Ten, kdo předtím volal o pomoc, už zřejmě nebyl s to použít hlas. Spojení obrazem se kupodivu neuskutečnilo.

„...QQBar-Ter-1 - CREST-rudá, rudá - QQBar-Ter- CREST-útok probíhá, příjem!...”

Morseovka nebyla zašifrována, odesílateli bylo zřejmě lhostejné, jestli jeho vysílání zachytí a zaměří protivník. Zvuk byl ovšem velice slabý. Zřejmě byl použit přenosný nouzový agregát s omezeným dosahem.

Kdo vysílá? Proč nepoužije velké vysílače bojové lodi? Jestli byla CREST opravdu napadena, proč její velitel nezavolal na nejbližší základnu flotily?

Otázky se kupily. Kódové označení „rudá“ znamenalo nejvyšší nebezpečí.

Kdo mohl tak intenzívně ohrozit pozemského giganta?

MAJOŘI pokračovala v letu kolem páté planety. Všechny zaměřovači přístroje pracovaly, a všechny s negativním výsledkem.

Melbar Kasom se opřel dozadu ve svém speciálním křesle.

„Pane, v téhle sluneční soustavě není absolutně nic, co by mohlo CREST ohrozit. A kdyby přece jen musela CREST s kýmkoli bojovat, celá soustava by se trásla. Znáte přece palebnou sílu naší nové vlajkové lodi. Nebo si snad myslíte, že někdo jako Kors Dantur by se vzdal bez boje? To je vyloučené,

pane. Tady se stalo něco, co si vůbec neumíme představit."

„Počkejte ještě na vyhodnocení," přikázal Rhodan.

Kasom se podíval na Atlana. Znal prázdný výraz, který se mu objevil v očích. Zřejmě se zapojil do práce jeho extra mozek, kterému Atlan také říkal logický sektor.

Melbar se ale nedověděl, nač Atlan přišel. Skončil výpočet a z počítače vystupovala páska z umělé hmoty s výsledky.

„Cože - volání přišlo z této soustavy?" zvolal překvapeně Rhodan. „Je ten přístroj spolehlivý?"

Kasom se na Velkého administrátora vyčítavě podíval.

„Nic lepšího není v celé galaxii, pane. Kolik planet má hvězda Beau-ly?

Pět? Navrhují, abychom se nejdříve podívali na číslo tři a dvě. Tady žádný život neexistuje."

„Tak už leťte, nač ještě čekáte!"

MAJOŘI se zase dala na cestu. Ukázalo se, že třetí planeta je také neobyvatelná. Druhá planeta slunce Beauly, označovaná jako Beauly II, byla velká asi jako Země. Přístroje na ní naměřily hustou atmosféru s dostatečným obsahem kyslíku, teplý a vlhký vzduch, rozlehlé bažinaté lesy a teplá moře. Byla to mladá, zřejmě neobydlená planeta pravěkého rázu.

Kasom se k Beauly II přibližoval volným pádem. Používal u flotily pověstný a také zakázaný způsob „řízení po hmatu", takzvaný let k cíli podle odhadu, při němž se nebral

ohled ani na počítače ani se nečekalo na vyhodnocování dat. Zkušení piloti si uměli sami spočítat, v jakém úhlu se mají přibližovat, aby se po určité časové prodlevě ocitli přesně v cíli.

Kasom byl mistr svého oboru. Rhodan nic nenamítal, jenom celou tu dobu shlížel na obrovské Etrusany ruce. Atlan suše podotkl:

„Kasome, o tomhle zakázaném manévru si příležitostně promluvíme. Lítáte jako lidoop."

, Jistě, pane," zašklebil se obr. „My Etrusané také máme instinkty lidoopů. Vsadím se s vámi o roční plat, že doletím přesně sto tisíc kilometrů za číslo dvě a tam se obrátím."

„S někým jako vy se nikdy nesázím. Co říkají zaměřovače?"

„Nic, pane - nebo přece něco. Měřič hmoty nezaznamenal ani meteor s obsahem niklu, natož svaz lodí, které by byly zapotřebí, aby se vypořádaly s CREST."

„Máte vysoké mínění o pozemských bitevních lodích, Kasome," poznamenal Rhodan. „Jak to?"

„Byl jsem na Sartago, když sváděla poslední bitvu s Bluesany. To mi stačilo, abych si udělal představu, pane. Loď, která by sama stačila na pozemský křižník Impéria, ještě nepostavili."

Rhodan se utrápeně usmál. Horečně se lesknoucíma očima zkoumal obrazovky, na nichž se Beaully II stále zvětšovala. Už bylo vidět malý měsíc. Bylo to mrtvé nebeské těleso.

Kasom by svou sázku vyhrál. Jeho let k cíli byl tak přesný, že se Atlan zamračil. Proč vlastně, tím si Kasom nebyl jistý. Doufal jen, že vrchní velitel zapomene na slíbený pohovor o zakázaném manévru.

MAJOŘI zahájila brzdňý manévr. Ohnivé impulzní proudy vyšlehly proti směru letu do prázdného prostoru. Když Kasom přešel na oběžnou dráhu kolem planety, vyšlo na obrazovkách obrovské rudé slunce. Automatika předsunula filtry před čočky kamer.

Loď US O se řítila k modrozelené planetě a naplno brzdila. Na obrazovce se střídaly výřezy zvětšených záběrů jejího povrchu.

„Netváří se moc pohostinně,“ usoudil Atlan. „Takovéhle planety nemám rád. Člověk nikdy neví, co ho tam překvapí. Kdy jsi se dal naposled očkovat, Perry?“

Velký administrátor mávl rukou.

„Nemám v úmyslu tam přistát.“

Rozřinčel se poplachový signál. Měřič energie vyletěl na vysokou hodnotu, také měřič hmoty ukazoval obrovské množství kovu.

„To je CREST!“ tvrdil Atlan, i když na obrazovce loď vidět nebyla. „Ke všem čertům, co přimělo plukovníka Korse Dantura, aby přistál v téhle džungli? Zřítit se snad nemohl?!“

„Podivné!“ vrtěl hlavou Rhodan.

„Mimořádně podivné! Kasome, leťte směrem ke zdroji signálu, ale v horních vrstvách atmosféry, ať máme přehled.“

O čtvrt hodiny později se na obrazovkách objevilo gigantické kulovité těleso bitevní lodi. V té chvíli se MAJOŘI vznášela deset tisíc kilometrů nad rozlehlou plání, na níž CREST přistála.

Vypadalo to, že loď je nepoškozená. Stav motorů prozrazoval, že přistála teprve asi před třemi hodinami. Dva zdroje energie ještě byly v chodu.

Nespočetné pomocné agregáty obrovské lodi potřebovaly proud, i když loď přistála.

Několikrát loď zavolali, ale neodpovídala. Její posádka se neozývala.

„Ti snad přišli o rozum!“ hřímál Melbar Kasom. „Ať mi nikdo nepovídá, že CREST byla napadena. Nepodíváme se na to zblízka, pane?“

Rhodan váhavě přikývl. Nedůvěřivě kontroloval přístroje,

„Napřed chci mít ale zbraně připravené k palbě.“

Atlan se posadil na křeslo palubního střelce a manipuloval s automatikou.

„Hotovo. Můžeme se přiblížit.“

Rhodan se chytil Kasoma za ramena. Na můstku byla jen dvě křesla. Když se MAJOŘI vnořila do spodních vrstev atmosféry, zavolal Kasom:

„Pane, měl byste si raději sednout

na zem a opřít se o moje křeslo zády. Kdo ví, co ti šílenci mají za lubem!" S
ílenci . . . ? Rhodan poslechl Kasomovu radu. To slovo mu uvízlo v hlavě.
Šílenci!

Před třemi dny zavřeli seržanta Erco Fudoliho. Zavřeli ho do cely, protože
už zřejmě neovládal své duševní pochody.

Hyperpsychóza, pojmenovali jeho stav palubní lékaři. Seržant Fudoli
vlastně neudělal nic víc, než že začal pálit na neexistujícího nepřítele - ze
všech zbraní, které bojová loď CREST měla.

Nádavkem k tomuto nepřiměřenému plýtvání energií, jak to nazval ro-
zezlený první důstojník, napadlo ještě seržanta Fudoliho odvysílat
hypersignál, jímž nabízel mírovou smlouvu na nejvyšší politické úrovni
všem pozemským hrabošům, křečkům a jiným zemědělským škůdcům.
Toto jeho počínání přimělo plukovníka Korse Dantura, aby omezil osobní
svobodu seržanta Fudoliho -až do 12. srpna 2328 do 23 hodin 1 1 minut
palubního času.

Přesně v té minutě se totiž stalo něco, co by bylo pravděpodobně psychiatry
udivilo, kdyby ještě byli schopni vědecky uvažovat. Jenže to už nebyli.

V rozporu s platnými názory na du-

ševní úchyvky se Erco Fudoli opět uzdravil - ale jen částečně!

Tak například považoval za služební povinnost vyslat do éteru značně
zmatené ujištění o svém duševním zdraví a podepsat jako odesílatele
plukovníka Korse Dantura.

Se seržantem Fudolim nebylo něco v pořádku - docela určitě ne!

Zodpovědného a duševně zdravého vojáka by například ani nenapadlo, aby
ignoroval došlý poznávací impuls MAJOŘI. Impuls oznamoval, že se blíží
kosmická loď vysokého důstojníka flotily.

Erco Fudoli to pípání považoval za pištění hraboše. Jak vidět, přece jen ještě
nebyl tak duševně zdravý, jak prohlašoval.

Když automatické zaměřování CREST zachytilo a zobrazilo malou
kosmickou loď, seržanta Fudoliho to dopálilo. V té době byl jediným mu-
žem na palubě CREST, který si ještě uměl představit, jak se může podobný
dopravní prostředek vůbec vznášet vzduchem.

Fudoli čekal s ledovým klidem, až cizí těleso zachytí cílová automatika
lehkého impulzního děla. Toto opatření bylo obvyklé. Na přilétající cizí
lodě se vždycky namířilo aspoň jedno malé dělo.

Když se rozsvítila zelená kontrolka, stiskl seržant Fudoli knoflík po-
hotovostní pozitroniky.

Paprskomet zaduněl. Ohnivý paprsek energie vyšlehl do pochmurné oblohy
druhé planety soustavy Beauuly. Téměř zároveň zasvítily nízko visící mraky
krvavou červení. Bylo to v místě, kde paprsek zasáhl cíl.

Snímač zvuku z povrchu CREST přenesl k Fudolimu zadunění exploze[^] pronikavé zavytí atomové pohonné jednotky. Pískavý tón byl znamením, že cizí loď padá. Její trup zmizel za vrcholky pohoří.

Fudoli se dal do smíchu a jásal. Postavil se do pozoru a pateticky oslovil národ hrabošů.

„Jestřáb, který vás chtěl odnést z vašich děr, byl zničen. Já, Fudoli První, dávám na vědomí, že. . .“

Někdo jako Perry Rhodan by proslov duševně chorého asi nikdy neposlouchal, leda by si chtěl rozšířit své znalosti z oboru psychiatrie.

Ale to by ho v tomto okamžiku určitě ani nenapadlo. Lidé, kteří jsou na prahu smrti, nedbají na rozšíření svých znalostí.

Fudoliho výstřel zasáhl dobře -skoro až příliš dobře.

Velký administrátor Spojeného impéria byl v bezvědomí. Nejspíš by už byl mrtvý, kdyby nebyl poslechl Kasoma a neposadil se na zem. Takhle zachytilo náraz těla opěradlo křesla. Síla zásahu byla taková, že odmrštila MAJOŘI o několik set metrů a změnila její kurz.

Zásobování proudem vypadlo. Už nebylo možné vysílat hypersignály.

MAJOŘI byla schopná letu jen na kratinký čas. Melbar Kasom si rozsah zkázy uvědomoval.

Atlan a Melbar Kasom přečkali nečekaný útok dobře, protože jejich pneumatická křesla absorbovala náraz. Ale ještě neměli život jistý.

MAJOŘI se řítila dvacetinásobnou rychlostí zvuku do moře. Zaměřovači přístroje, zásobované teď proudem z nouzového zdroje/ ukazovaly, že jde o mořskou zátoku Šírokou asi osm set kilometrů.

Na obrazovkách se objevovalo množství ostrovů. Byly ale tak hustě zalesněné a nepřehledné, že Atlan přikázal, aby Kasom za všech okolností vedl loď k východnímu pobřeží.

Kasom se tedy odvážil zapnout ještě pohon na poloviční výkon, i když kontrolky signalizovaly nejvyšší nebezpečí.

MAJOŘI se teď zmítala a vrávorala sotva patnáct kilometrů nad hladinou moře. Kasom seděl za kontrolním pultem, jako by k ničemu nedošlo. Jenom hněv v očích prozrazoval jeho pocity.

V té chvíli přestal fungovat také vnější ochranný štít. Třením vzduchu rázem stoupla vnitřní teplota.

„Dopněte si kosmonautický oblek,“ křičel Atlan do hukotu. „Zkuste ještě vystoupit nahoru, ať se zmenší odpor vzduchu.“

Kasomovi se podařilo téměř nemožné. Posledním, riskantním výš-lehem impulzního pohonu přinutil MAJOŘI zvednout se jako raketa do výše padesáti kilometrů. Na obrazovkách už bylo vidět východní pobřeží mořské zátoky.

Atlan zatím uvolnil svůj bezpečnostní pás a po čtyřech se přioplazil k

Rhodanovi.

Perry ležel zkroucený u podstavce křesla pilota a krvácel ze zátylku. Atlan mu upevnil na hlavu tlakovou přilbu skafandru. Čekal, až automatický regulátor ukázal správnou funkci zásobování vzduchem. Když pracoval regulátor, fungovala i klimatizace. V pilotní kabině se teplota blížila stu stupňům Celsia a jen skafandry mohly posádku zachránit před spáleninám. Atlan se vrátil do svého křesla, když MAJORI hučela nad srážným pobřežím.

„Musím ji dostat dolů," křičel Melbar. „Pozor, pane. Posadím ji na ten travnatý pás u lesa. Připoutejte se."

„Přidržte Rhodana nohou," volal na něj Atlan. „Dosáhnete na něj? Jinak jej to mrští dopředu."

Melbar mlčky poslechl. Levou nohou našel vzadu tělo a přitlačil ho k podlaze. O vteřinu později zmlkla poslední pohonná jednotka. Malá loď se propadla a zádí škrtila o zem, nadskočila a tvrdě narazila na zem celou délkou. Ryla brázdu do půdy, vytrhávala menší stromy a zastavila se až v půli křovinatého svahu. Najednou bylo ticho.

Atlan zasténal. Kasomovi tvrdé přistání nijak neublížilo. Stiskl knoflík katapultovacího zařízení. Tím zapálil malou nálož, která odtrhla přední část kabiny. Spustil nohy na podlahu. Levou rukou chytil Rhodana za opasek, pravou vytáhl Atlana ze sedadla střelce. Už předtím vypnul svůj mikrogravitátor. S oběma muži v rukou se ertruský obr odrazil od okraje podlahy a proletěl deset metrů vzduchem. Přistál s rozkročenýma nohama na svahu a běžel dál. Když MAJORI explodovala a její trosky se rozletěly kolem, leželi ukryti za pahorkem.

Tlaková vlna jim přeletěla nad hlavami a pak už jen černý oblak kouře ukazoval, kde ztroskotala kosmická loď, s níž tento duchapřítomný muž přistál jako s letadlem.

Atlan se posadil. Jeho rty krvácely. Rhodan se ještě nehýbal, ale dýchal pravidelně. Melbar Kasom cítil, že musí vyjádřit svůj názor na událost. „Jestli dostanu toho chlapa, co nás sestřelil, ten něco zažije! Jste v pořádku, pane?"

Atlan slabě přisvědčil a otevřel svou přilbu. Zkoumavě nasál vzduch planety. Dal se dýchat, ale to už věděli předtím podle analýzy. Teprv teď ovšem mohli zjistit, nakolik vlhká a horká je zdejší atmosféra.

„Neříkal Perry, že nemá v úmyslu tady přistát?" poznamenal Atlan spíš sám pro sebe.

Kasom se zašklebil. Šetrně sundal Rhodanovi přilbu a ohmatal mu hlavu. Perry tiše zavzdychal, pak otevřel oči. Kupodivu rázem pochopil, co se stalo.

„Stříleli na nás, že ano?" vyptával se zajíkvě. „Nouzové přistání, co?

Báječné! Lépe to ani nemohlo dopadnout. Už jste zkoušeli zavolat CREST? Jestli si nás spletli s nepřítelem, už měli čas na to přijít. Zkuste to."

„Zkouším to už tři minuty," prohlásil Atlan. „CREST se nehlásí. Kamaráde, zvykej si na myšlenku, že musíme překonat mořský záliv Široký osm set kilometrů. Už jsi někdy stavěl člun? Možná by stačil i vor. Kdybys ovšem chtěl jít pěšky, je to nejmíň patnáct set kilometrů."

„To víc, asi dva tisíce," opravil ho Kasom. „Přistáli jsme daleko na severu, tam, kde ten velký záliv začíná. Pěšky bychom to obcházeli celé měsíce. A prales sahá až k pobřeží. Tohle volné místočko jsem jen tak tak našel. Tak CREST se nehlásí? To je čím dál veselejší!"

Tři muži se na sebe podívali. Rhodan se opřel loktem o zem a posadil se. Opatrně si ohmatával hlavu.

„Zdá se být v pořádku. Můžete sehnat trochu vody, Kasome?"

„Provedu, pane. Operačním sálem ovšem posloužit nemůžu. Mám jen nouzovou výbavu ze skafandru."

„Ten si sundejte, tady ho nepotřebujete. Dopřejte kůži vydechnutí, nebo se budete za chvíli koupat ve vlastním potu. Jak to vypadá s naší kosmickou lodí?" . Atlan stiskl rty a podíval se k západu, kde ještě vystupoval černý kouř. Rhodan zbledl.

„Takže explodovala!" konstatoval. Chvilí mlčel. Kasom zatím kontroloval svou výbavu. Bylo v ní všechno, co potřeboval vycvičený muž, aby přežil i na planetách s divočinou. Podle zkušeností bylo nejobtížnějších prvních pět dnů. Každá planeta měla své zvláštnosti, jimž bylo třeba se přizpůsobit.

„Rád bych věděl, co se stalo s CREST." řekl zamyšleně Rhodan. „To není jen tak. Proč se nikdo nehlásí? Jsou všichni mrtví? Dva tisíce mužů?"

„Byla to léčka!" tvrdil Atlan. „Jiná možnost není. Kors Dantur měl na oběžné dráze dlouhou chvíli. Něco ho zlávalo, aby na skok zaletěl na druhou planetu, podívat se, co to tam vlastně viděli, slyšeli nebo zaměřili. Určitě to tak bylo."

„Je to možné. Co říká ještě tvůj logický extra mozek? Zase ti radí, vid'?" Atlan se usmál. Přítel ho znal dobře.

„Ano. Logický sektor myslí rychleji než můj normální mozek. Dantur přistál. Předtím planetu analyzoval. Neviděl tu žádné nebezpečí, jinak by se sem nevydal. Po přistání byl s posádkou přemožen. Lod' není poškozená. Kdo nebo co mohlo zneškodnit dva tisíce skvěle vycvičených, zkušených vojáků?"

„Parapsychický útok?" hádal Rhodan. „Možná sugesce?"

„To je možné, ale moc tomu nevěřím. Jestli se nepletu, brzy se to dovíme. Jenže nám to bude málo platné. Náš hlavní problém bude dostat se přes záliv. Viděli jsme spoustu ostrovů, takže bychom se mohli plavit od jednoho k druhému. Cesta po souši nepřichází v úvahu."

„Ještě je jedna možnost, pane," navrhl Kasom. „Když mi dáte tři dny, abych se seznámil s místními poměry, vyrazím pak ke CREST pěšky. Vy tu můžete počkat. Já to dokážu, pane! Budu tam za týden, a to by bylo, abych na CREST nenašel nějaký letu schopný člun."

Rhodan si giganta zkoumavě změřil. Jeho nápad nebyl špatný - ne, byl dokonce výborný. Tenhle živoucí tank měl všechny předpoklady, aby se prodral džunglí. Melbar mohl každým skokem zdolat patnáct až dvacet metrů. Stačilo, když vypnul svůj gravitátor, a naplno zapojil svaly zvyklé na přitažlivost 3,4 g.

„Souhlasím," prohlásil Rhodan bez váhání. „Myslíte, že se vypořádáte s dravci, kteří tady určitě jsou? A co nebezpečné rostliny, bažiny a hmyz?"

Kasom významně poklepal na svůj obrovský paprskomet, jaký by normální člověk sotva uzvedl. Byl to model, který měli ve výbavě těžcí bojovní roboti.

„Spolehněte se na mě, pane. Vy jste zraněný, a můj šéf taky není v nejlepších kondici. Kromě toho se můžeme domlouvat vysílačkami. Kdyby se mi něco přihodilo* ale tomu nevěřím, můžete vždycky ještě začít stavět člun. Přitom bych vám ovšem citelně chyběl."

Ertrusan to řekl tak samozřejmě, že v tom nebyl ani stín vychloubání. Bylo to prostě tak.

„Musíte být cestou opatrný," napomínal ho Atlan. „Znám vaši sílu, Kasome. Kdybych nebyl přesvědčený, že to dokážete, nepustil bych vás. Dobrá, teď si najdeme nějaký přístřešek. Na téhle planetě nebude špatné počasí zvláštností. Zítra začneme zkoumat okolí. Až budeme aspoň zhruba vědět, jaká nebezpečí na nás číhají, můžete vyrazit na cestu. A ze všeho nejdřív musíme něco ulovit. Nebo snad nemáte hlad, Melbare?"

Obr se dunivě zasmál.

„No, pane, čtvrtku pozemského dobytčete bych snesl. Nebo dvacet' kuřat. Nejsem malicherný."

„Jak, prosím?" zeptal se Rhodan zděšeně. „Říkal jste čtvrtku dobytčete?"

Atlan vážně vysvětloval:

„Nikdy nesestavuj posádku lodi z Ertrusanů, kamaráde. Byli by sice nepřemožitelní, ale zlikvidovali by zásobování flotily. Tihle lidé by vyjedli i majitele McDonalds."

4.

Atlan si vyšel sám k blízkému břehu. Od nouzového přistání uběhla teprve hodina, ale Kasom a Rhodan si už půl hodiny stěžovali na silné bolesti hlavy.

Allana to zneklidňovalo. Sám teď taky cítil, jak ho píchá vzadu v hlavě. Bylo mu nevolno. Před pěti minutami se musel vyzvracet. Zrak měl

zamlžený.

Arkonidan byl dost zkušený, aby věděl, že nejde o příznaky žádné dosud známé choroby. Začínal tušit, proč se CREST nehlásí.

Na Beaully II je zřejmě nebezpečná nákaza. Inkubační doba je nezvykle krátká, jen asi třicet minut.

Logický sektor radil Atlanovi, aby se rychle vrátil a dohlédl na své přátele. Na druhé straně ale nevěděl, jestli se později ještě dostane ke břehu. Dal se čekat rychlý úbytek sil.

Atlan šel dál. Když se dostal k příkrému pobřeží, odkud byl výhled na moře, bolela ho hlava už skoro k nevydržení. Měl pocit, že zpáteční cesta bude asi nad jeho síly. Nakonec na tom nezáleželo, kde ho zastihne smrt. Svým druhům stejně nepomůže. Chtěl aspoň ještě vidět oceán.

Bylo to nesmyslné přání. Mrtvým nebo skoro mrtvým lidem může být jedno, co se skrývá za nejbližším kopcem.

Atlan si lehl na zem. Byla horká a stoupaly z ní omamující vůně. Rudé slunce stálo v nadhlavníku. Atlanovi se dýchalo stále hůře. Na čele se mu objevil slaný pot, i když Arkoni-dané se skoro nepotí.

Přidržel si u rtů mikrofon vysílačky, připevněné na zápěstí. Volal Rho-dana. Nikdo neodpovídal. Po čtvrtém pokusu to Atlan vzdal. Všechno to nemělo smysl.

Atlan položil hlavu na zkřížené paže. Tak odpočíval na úrodné půdě džungle, která nebyla nakloněná nezvaným návštěvníkům.

O pět minut později si vzal třetí pilulku antibiotika. Přípravek účinkoval na většinu známých infekcí, ale tady zřejmě nezabíral. Musela to být zcela nezvyklá nákaza.

Za dalších deset minut najednou Atlan uviděl pestrobarevné plachty. Asi dvacet člunů, mezi nimi i značně veliké, hnal ke břehu západní vítr.

Když se plavidla přiblížila asi na dva kilometry, vytáhl Atlan svůj pa-prskomet a podíval se zvětšovací optikou. Na palubách člunů uviděl urostlé muže s ježatými vousy a dlouhými vlasy. Vypadali jako lidé. Byli silní, svalnatí a zřejmě naprosto zdraví.

Na hranici příboje plavci spustili jednoduché ráhnové plachty a začali veslovat. Atlan zastrčil zbraň zpátky do pouzdra. Existence inteligentních bytostí zde, ho neudivila. Ze zkušenosti věděl, že takové, lidem podobné bytosti, jsou skoro ve všech případech potomky někdejších kosmonautů, kteří tu přistáli v některé rané kolonizační epoše. Allanovi bylo lhostejné, odkud sem přišli předci těchto lidí. Možná to byli Arkonidané, nebo také galaktičtí obchodníci, jejichž loď na Beaully II ztroskotala. Kdyby námořníci byli skuteční domorodci z planety, sotva by vykazovali tak markantní známky humanoidní rasy.

První proplul příbojem člun se dvěma stožáry, asi čtyřicet metrů dlouhý.

Posádka si počínala velmi obratně. Ti muži se vyznali ve svém řemesle. Teď už viděl Atlan výzbroj neznámých pouhým okem. Byla primitivní, ale ti lidé zřejmě uměli zpracovávat železo. Měli kopí, krátké vrhací oštěpy, dlouhé meče s oboustranným ostrím, helmy, štíty, a někteří měli dokonce hrudní pláty.

Atlanovi se vybavily některé vzpomínky na tisíce let jeho putování kulturními epochami Země. Tihle muži mohli být dobyvační Vikingové. Také jejich štíhlé lodě se podobaly těm, které se stavěly na Zemi před mnoha staletími.

Posádka prvního člunu přistála na písčité pláži za příbojem. Atlan byl od nich dvě stě metrů. Občas zaslechl hlasité zvolání. Velikánský divoch s okrově hnědými vlasy a plnovousem do pasu někam ukazoval. Teprve teď Atlan poznal, že domorodci mají do červena zbarvenou kůži.

Přihlásil se jeho extra mozek. Impulzy působily v Atlanově vědomí jako vyřčená slova.

„Jsou to nomádi bez stálého sídla. Některé čluny vezou jen potřeby pro domácnost!“

Atlan si otřel zpocené čelo. Se znovu probuzenou pozorností se podíval dolů. Zároveň se přikrčil za skálu, aby ho neviděli.

„Správně!“ pochválil ho jeho logický sektor. „Sice sis ještě neuvědomil, že bolesti hlavy a nevolnost zmizely, ale už zase reaguješ jako zkušený muž.“ Atlan sebou škubl. Logický sektor měl pravdu - jako vždy! Když sledoval vzrušující dění na břehu, zapomněl na své pocity. Teď už opravdu žádné potíže necítil.

Aktivátor buněk, který mu visel na prsou, silně pulzoval. To zřejmě vysvětlovalo rychlé uzdravení. Přístroj zmobilizoval všechny obranné reakce organismu. Možná také pomohla třetí tabletky antibiotika. Síly se mu rychle vracely. Opatrně vykoul za balvanem.

Přistávaly další čluny. Nomádi, jak je nazval jeho mozek navíc, měli skutečně s sebou několik nákladních člunů, které vezly vybavení. Velké balíky látky byly zřejmě složené sta-

ny. Atlana to vše fascinovalo. Jeho neúnavný mozek už vymýšlel plán. S divochy této kulturní epochy měl dostatek zkušeností. Probouzely se mu vzpomínky na jeho zážitky na Zemi. Jeho fotografická paměť nic nezapomněla - ani nejmenší podrobnost.

„Neztrácej čas výbuchy nadšení,“ varoval ho ironicky logický sektor. „Jsou to nebezpeční chlapíci. Některé jsou nebezpečné! Můžeš jim imponovat jen hrubou tělesnou silou, nebo technickými triky. Zavolej konečně Rhodanovi. Má taky aktivátor.“

Atlan tiše zaklel. Zapomínal na nejzákladnější nutné věci. Mozek mu zřejmě přece jen ještě nepracoval s obvyklou přesností.

Znovu si podržel vysílačku u rtů, ale Rhodan se neohlásil! Ani Melbar Kasom! Co se stalo? Proč jeho, Atlana, uzdravily impulzní proudy z aktivátoru, a Perryho ne? Jeho přístroj měl přece stejné funkce.

„Tušil jsem to,“ vysílal extra mozek. „Chybný předpoklad! Aktivátor buněk tě neuzdravil. Buď jsi jako Arkonidan imunní, nebo za to můžu já“ „Ty...?“ podivil se Atlan.

„Ano, já, co jsi myslel? Já, tvoje biofyzikálně aktivovaná část mozku. Proč bych tě nemohl uchránit před silným zářením, které ukázaly měřiče MAJOŘI? Copak - to jsi přehlédl?“

„Záření?“ zašeptal rozrušeně Atlan. Najednou se mu zase vybavily hodnoty naměřené energie. Na obrazovce se objevila neobvyklá modrá křivka. Vyhodnocení se už nedočkali. MAJOŘI byla sestřelena. Svádí logický sektor projevy choroby na toto záření? Jestli ano, pak vůbec nešlo o infekci.

„Jisté, že neslo. Teď to vidím jasně. Pročpak jsou asi domorodci zdraví? Snad jen proto, že jsou imunní vůči zárodkům choroby? To je nepravděpodobné! “

„Já se z tebe zblázním! “pomyslel si Atlan. Mozek navíc se smál.

„Moc k tomu nechybí. To záření je umělé. Proto také tady přistál plukovník Dantur. Chtěl zjistit, co to je. Pak ho to ve třiceti minutách zdolalo. Uvědom si, jak to působí. Podívej se na Rhodana a Kasoma. Ti nemají mozek navíc jako ty. Nač ještě čekáš? Nechápeš, že divoši viděli nouzové přistání? Najdou tvoje přátele. Měl bys být u nich dřív.“

Atlan už neváhal. Rozběhl se. Byl nejvyšší čas. Na břehu se shromáždilo asi dvě stě mužů. Ženy a děti, které vystoupily z Člunů, rozdělávaly oheň. Muži rozestavovali nástroje, které vypadaly jako praky k odpalování těžkých kopí. Nač? Proti dravé zvěři? Nebo na obranu před nepřítelem?

Atlan běžel jak nejrychleji mohl..

Nadporučík Melbar Kasom, specialista USO, odborník na ultraenergetické zbraně, by měl vlastně vědět, že se hlaveň termického paprskometu nestrká do úst!

Přesto Melbar Kasom s dětinským smíchem cucal trychtýřovité ústí, jako by to bylo sladké lízátko. Paprskomet byl připravený k výstřelu, zelená kontrolka svítila. Od specialisty Kasoma to bylo opravdu velice lehkomyšlné.

Perry Rhodan si počínal trochu rozumněji, i když taky ne zrovna moudře. Rozhodně by mohl Velký administrátor Spojeného impéria vědět, že nemá valný smysl ohlodávat kůru z ulomené větve. Mručivé zvuky, které přitom vrchní velitel vyřázel, nesvědčily o dobrém vychování.

Atlan stál za stromem a pozoroval oba muže. Arkonidan byl zmatený-ne, byl vyděšený.

„Zhloupli,“ říkal jeho extra mozek. „Teď víme, jak to záření působí. Bolesti

hlavy jsou počáteční příznaky. Není to choroba. Záření způsobuje extrémní zpomalení vyrovnávám elektrického potenciálu mezi mozkovými buňkami. Tím se brzdí myšlenkové pochody. Musí existovat nějaké zařízení, které to záření vysílá. Říkejme mu zářič emocí! Kdo je vybudoval? "

Atlan, ten chladný taktik, střízlivý myslitel a tvrdý bojovník, plakal. Také Arkonidané umějí plakat.

Zhloupnutí! Co jiného to mohlo být? Normální Perry Rhodan by nikdy neohlodával větev, která je možná jedovatá. Zdravý Melbar Kasom by si nikdy nestrkal hlaveň ostře nabitě zbraně do úst.

„ Udělej něco! Jinak se Kasom zabije! " žádal ostře logický sektor.

Atlan potlačil své citové pohnutí. Začal se ho zmocňovat hněv na neznámé síly. Zároveň horečně přemýšlel, jak se z téhle situace dostat.

Byli domorodí plavci vždycky tak primitivní?

Nebo na Beaully II někdo prováděl experiment, do něhož vlétla MAJOŘI a také CREST? Chtěl si někdo ověřit, jestli by mohl s nově vyvinutou zbraní zneškodnit obyvatelstvo celých planet? Zhloupnutím? Byla by to ideální útočná zbraň. Komu se to náhodou dostali na stopu?

Atlan už nepochyboval o správnosti vývodů logického sektoru. Nemohlo jít o přírodní záření. Ani nejsilnější podobné jevy nepůsobily zhloupnutí lidského mozku během třiceti minut. Takhle mohlo účinkovat jedině řízené emoční záření.

Atlan se rozpomínal na svoje zkušenosti. Věděl, jak psychologicky působit na primitivní domorodce, kteří, pokud byli humanoidní, podléhali všichni stejným zákonům.

Zásada „výt s vlky" už tisíckrát zachránila Atlanovi život. Musel se chovat jako divoch, ale jednat jako vrchní velitel USO. Musel se nenápadně ujmout vedení, používat triky a duševně slabé přesvědčovat o své vlastní dokonalosti. Musel vzbuzovat obdiv, strach a oddanost, ztělesňovat poloboha nebo démona.

Atlan vyšel z úkrytu. Kasom ho zpozoroval. Obr neztratil rychlost reakcí.

Atlana poznal.

Se smíchem kývl svému nadřízenému. Dokonce ho oslovil „pane". V mysli se mu teď mísily přirozené pudy se stíny vzpomínek a s faktorem, který teprve musel rozeznat. Pravděpodobně ale chtěl Melbar Kasom podle mravů pravěkých lidí představovat silného muže. Jeho „nové" chápání mu namlouvalo, že jen tělesně silný jedinec může přežít a získat moc. S muži, jako je Melbar Kasom, se musí jednat se zvláštními ohledy. Skloní se před jiným, jen když je přesvědčí, že je vyšší a silnější bytostí.

Atlanovi bylo jasné, že než sem dorazí předvoj nomádů, musí si zjednat pořádek ve vlastním táboře.

„Hej, pane, už jsi se vrátil?" zařval Kasom. Konečně vyndal hlaveň z úst a

kýval paprskometem. „Kde jsi nechal jídlo? Už jsi někdy viděl takovou legrační věcičku?"

Udiveně ukazoval Atlanovi paprskomet. Rhodan přestal ohryzávat svou větev a zamyslel se.

„Vem tě čert," řekl pak. „Mám hlad." Zahodil větev, sebral kámen a vykročil k okraji lesa.

Atlan vytáhl svou zbraň a vystřelil.

Impulzní paprskomet zaduněl. Modravý paprsek energie udeřil do země čtyři metry před Rhodanem a vyryl tam žhnoucí kráter.

Velký administrátor uskočil. Kasom oněměl. Vyvalenýma očima se zadívali na Atlana, který prohlásil; „Já, pán blesku, vám obstarám jídlo. Znáte mě.

Stalo se někdy, že jsem nedodržel slovo?"

To byla obratná otázka. Probudila v Rhodanovi zbytky vzpomínek. Ne, Atlan nikdy neporušil slovo. Primitivní představy se míchaly se vzpomínkami.

„To se nikdy nestalo!" řekl Pozemšťan. Jeho oči se matně leskly. „Jsi mocný. Budeš nás chránit?"

„Milost, pane," vykřikl Kasom a padl na kolena. U něho zapůsobila jiná představa. Atlan se prohlásil za pána blesku, je tedy mocnější než ten nejsilnější muž. Božstvu je třeba se klanět.

„Vstaň, příteli," poručil mu Atlan. „Ty jsi Melbar Kasom, nejsilnější ze všech. Znáš tě!"

„Opravdu, pane?" hulákal Kasom nadšeně. „Smím ti sloužit? Jsem spolehlivý."

„Musíš být. Přišel jsem vás varovat. Blíží se sem dvě stě nomádů, kteří připluli po moři. Viděli mou ohnivou loď, na níž jsem přišel z oblak."

„Já ji také viděl," potvrdil Rhodan. Váhavě přišel blíž. „Ano, já také. Jak se jmenuješ? Jsi nám nakloněný, nebo přinášíš zlo?"

Intelligence Pozemšťana tolik neklesla jako u Kasoma, který vždycky stavěl do popředí svou tělesnou sílu a byl tedy spíš ochotný podrobit se ještě silnějšímu.

„Jsem Atlan, pán blesku a hromu. Nikdo není mocnější než já, proto mě musíte poslouchat. Ty, Perry Rhodane, a ty, Melbare Kasome, vy dva, budete moji důvěrníci, dokud se budu zdržovat mezi smrtelníky. Hledám hrad démonů podsvětí. Unesli mého syna a chtějí mě tak donutit, abych se vzdal své vlády. Pomozte mi, a já se vám bohatě odměním."

U Rhodana i Kasoma se probudily vzpomínky na starověké ságy. Atlan zvítězil v prvním kole. Přistoupil ke Kasomovi a vzal mu paprskomet.

„Tohle je příliš malá palice pro tebe," řekl. „Jsi dost silný, abys unesl tuhleto." Ukázal na přistávací podpěru z MAJOŘI, kterou exploze urvala a přehodila až sem. Ocelová podpěra vážila aspoň tři metráky.

Kasom zazářil a s radostí běžel zvednout svou novou zbraň. Byl šťastný, že se mu dostalo uznání.

Atlan se obrátil k Rhodanovi.

„Ty, Pozemšťane, jsi silný duchem. Pomoz mi svými nápady a svou lstivostí najít hrad démonů podsvětí. Dostane se ti velké odměny a ještě větší slávy.“

Rhodan přislíbil. Ani si neuvědomoval, jak silně je v něm zakořeněna náklonnost k příteli. Atlan skutečně vyhrál.

Arkonidana to ale vyčerpávalo. Roztřesený se posadil na vyvrácený kmen. Udělal, co se udělat dalo. Aspoň v téhle situaci.

5.

Náčelník nomádů Osak byl chytrý muž. Od té doby, co svůj lid vedl, měli jen nevelké ztráty, i když boje s jinými kmeny neustávaly. Byl to také Osak, kdo vymyslel novou zbraň. Silné praky se daly snadno převážet na člunech. Jimi vrhána kopí prorážela i boky velkých nepřátelských člunů a způsobovala v nich nebezpečné díry.

Osak také přišel na nápad přidat k lodím kýly, které umožňovaly plachtit při všech směrech větru. Až dosud se mohli dát hnát větrem jen dopředu, teď se dalo křížovat dokonce i proti větru.

Jeho kmen si říkal lid rudých pruhů podle širokých pásů červené látky na bílých plachtách. Měl přes tisíc hlav a víc bojeschopných bojovníků než jiné kmeny, jejichž mládež byla decimována.

Osak nebyl mezi svým lidem ani zdaleka nejsilnější, ale určitě byl nejchytřejší. Byl uznáván. Jeho úsudek v určité situaci platil jako zákon. Byl to mocný muž, a věděl o tom. Měl v plánu podmanit si ještě dva, nebo tři další kmeny. Jeho sebevědomí ale

mělo své meze. Právě teď, když se zastavil za terénní vlnou a varovně zvedl ruku, měl pocit, že nesmí ani o krok dál, nechce-li být mrtvý muž.

Přimhouřenýma očima se díval na obrovský kráter, který tu dřív nebyl.

Bystrozrací muži z lidu rudých pruhů viděli před čtyřmi hodinami loď nebeského boha chrlící oheň. Řítla se nad mořem a zmizela pak za příkrým břehem. Slyšeli také hromový výbuch. Osak se teď šel podívat, co se s tou lodí stalo.

Nebyl si ovšem jistý, jestli je rozumné dostat se do styku s nadpřirozenou bytostí. Ohnivá loď se možná zřítla, ale její kormidelník určitě přežil. Osak nevěděl, proč si to myslí, ale věřil tomu.

Přesto zvítězila zvědavost. Osak se sem připlížil s dvěma sty mužů svého lidu. A teď našel odpověď na otázku, kde je ten dobrý duch, nebo zlý

démon, který ohnivou lodí přiletěl.

Hledaná bytost stála na pahorku, který se svažoval do obrovského kráteru. Určitě to nebyl smrtelník. Bez hnutí shlížel dolů na muže lidu rudých pruhů. Osak se začal třást. Věděl, jaká kouzla bozi znají. Je rozumné přibližovat se? Pomalu svěsil ruku a ohlédl se. Jeho muži byli pobledlí, vylekaně se dívali na svého vůdce. Osak horečně přemýšlel.

V téže chvíli řekl Ertrusan Melbar Kasom: „Obešli pahorek, pane. Mám ty bradáče pobít?”

„Nedělej to,“ varoval ho Atlan a sledoval, co se hýbá v křovinách.

„Chceš mi sloužit, Ertrusane. Pojď tedy ke mně nahoru a najdi si nejsilnější strom, který dokážeš vyrvat.”

„Cha - já vytrhnu ze země každý. I s kořeny!” hřímal obr.

„Tak si vyber ten nejsilnější. Ale poraz ho teprve, až tě ti bradáci uvidí!”

Atlan zvedl ruku na pozdrav a zamával na divochy dole. Osak si oddechl.

Tohle je dobré znamení. Nebeský bůh ho tedy uviděl a nezabil rovnou.

V příštím okamžiku Osak zděšeně ucouvl. Zazněly výkřiky hrůzy. Bojovníci si ukazovali na obludu, která se vynořila za bohem a s řevem se bušila do obrovských prsou.

Melbar Kasom se zešíroka vykolébal na planinu. Atlan se ani nehnul, když kolem něj Kasom procházel.

Osak začal mručet a jeho muži také, když obluda přistoupila k jednomu stromu a objala ho rukama. Kmen byl tlustší než stehno silného muže.

Kasom se do kmene opřel ramenem, pak jím zacloumal na opačnou stranu. Třikrát takhle stromem zakýval, přičemž z půdy lezly mocné kořeny, a pak ho obrovskou silou vytrhl. S vítězným zařváním vzepřel dlouhý kmen nad hlavu a zatočil se s ním dokola.

Atlan klidně stál a pozoroval vyděšené nomády. Potom pokynul. Kasom odhodil strom a postavil se po bok boha blesku.

Nad pobřežím zakroužil velký pták s dlouhým zobanem a zvědavě přiletěl blíž, snad hledal kořist. Atlan toho využil, aby ukázal svou moc. Pomalu vytáhl zbraň, "zamířil a vystřelil. Impulzní paprskomet zaduněl. Vzduchem zazářil paprsek energie. Pták byl zasažen naplno a rozplynul se ve vzduchu. Kasom už zase klečel. Perry Rhodan, který dosud pozoroval nomády z úkrytu, zamyšleně svrátil čelo. Výjev mu něco připomněl. Neuměl si ale hřmění a záblesk nijak vysvětlit. Zavrtěl hlavou a těžkopádně kráčel k Atlanovi.

Osakovi se dostalo posledního důkazu o moci neznámého. Usmrtil zlého dravce. Kromě toho je doprovázen dvěma sluhy, a ten obr je jistě polobůh. Nikdo z Osakova lidu neumí vytrhnout ze země strom.

Bůh hromu teď pokynul přímo jemu. Byl dobře naladěný. Osak se narovnal, rozhlédl se po svých družích a pak odložil zbraně.

„Já, Osak, půjdu a nabídnu mocnému naši pomoc," prohlásil důstojně. „Jistě nás za to později Štědře odmění. Boží to tak dělají."

Vyšel z křoví na planinu a vrhl se Atlanovi k nohám. Prosebně zvedl ruce a pronesl pozdrav, z něhož Atlan rozuměl tak polovičku. Stačilo mu to ale, aby si už nemusel dělat starosti, jak se s místními lidmi d'o-rozumí. Bradáč mluvil v interkosmu, i když značně zkreseném. Jistě to byl potomek kosmonautů, kteří tu přistáli už v novověku.

Atlan si oddechl a řekl Rhodanovi: „Tím bychom měli vyřešenou otázku přepravy přes záliv. Poplavíme se na jejich člunech."

„Ty jim důvěřuješ?" zeptal se Rhodan. Bylo na něm vidět, jak usilovně přemýšlí.

„Ty mi je pomůžeš ohlídat, Pozemšťane! Jsi chytrý!"

Perry se zasmál. Zřejmě si rychle zvykl na účinky emočního záření, ale zbylo mu něco inteligence.

Atlan se usmál na Osaka a vyložil mu svůj příběh. Osak uznal, že je nutné najít kovový hrad podsvětních démonů a zachránit uneseného syna boha blesku.

„Odměním se bohatě tobě i tvému lidu, Osaku. V hradě démonů jsou zbraně a kouzelné předměty, které mi ukradli. Budeš stejně mocný jako démoni."

Osak byl skutečně chytrý muž. Po chvílce úvahy prohlásil: „Jsme tvoji služebníci, pane. Lodě mého lidu ti patří. Znáám místo, kde sídlí démoni."

„Kde to je?" zeptal se překvapeně Atlan.

„Démoni přistáli v noci v obrovské ohnivé lodi. Přistáli tam, kde stojí starý hrad prokletých. Budou zatracence znovu trýznit. Často slyšíme jejich nárek."

To prohlášení bylo samo o sobě zarážející, ale Atlan se pozastavil nad dvakrát opakovaným výrazem „přistáli". Co ví tehle divoch o přistání? Proč neřekl, že démoni přišli z oblak? Proč „přistáli"?

Atlan něco tušil.

„Ale tak ty něco tušíš?" posmíval se mu logický sektor. „Mně je jasné už dávno, že tihle divoši nebyli vždycky primitivní. Utlum inteligence u nich podle jejich výstroje nastal aspoň před dvaceti lety pozemského času, jinak by se nebyli ještě tak dobře přizpůsobili. Nezapomínej na to, až s nimi popluješ. Tady někdo provádí pokusy. Musíme zjistit, kdo."

Atlan se rozhodl, že tahle otázka může počkat. Teď je hlavní dosáhnout CREST, stojící na opačné straně zálivu.

Nomádi byli jako plavci dobří, dalo by se dokonce říct prvotřídní. Přesto nebylo v jejich moci zkrátit cestu. Nepříznivý protivítr je nutil celé dny křížovat. Čtyřikrát také přerušili plavbu, aby načerpali čerstvou vodu. Konečně se na západě ukázalo pobřeží.

„Země, pane," oznámil klidně Osak. „Ještě před západem slunce uvidíme

hrad zatracenců."

Atlan si oddechl. Byli už na moři šest týdnů. Byl nejvyšší čas zkontrolovat posádku CREST.

V té chvíli se už potřetí za dobu jejich cesty přihnala od severu malá lesklá kosmická loď a přeletěla nízko nad jejich nevelkou flotilou. Hluk jejího pohonu byl slyšet, teprve když už zmizela za pahorky na pobřeží. Atlan se za ní podíval. CREST určitě přistála dál na jihu. Našli ji už neznámí?

„Docela jistě," odpovídal jeho logický sektor. „Zaměřili ji, už když přistávala. Připrav se na nepříjemnosti. "

Starosti Allanovi dělal také Ertrusan, který už na lodi zdomácněl a bavil se tím, že postupně vyzýval jednotlivé muže k zápasu. Rád je také vyhazoval do vzduchu a zase chytal, nebo se třemi skoky dostával od zádi na před.

Rhodan se choval zdrženlivěji. Většinou seděl na úzké špičce přídě, díval se do šumící vody a přemýšlel.

„Ertrusane..."

Obr na zavolání vyskočil na zadní palubu.

„Vylez na stožár a vyhlížej, dokud neuvidíš hrad zatracenců. Máš dobré oči?"

„Ty nejlepší," tvrdil Kasom. „Už jdu, pane. Vezmu s sebou několik dlouhých kopí."

„K čemu?"

Kasom úporně vzpomínal, ale už zase zapomněl, nač chtěl použít primitivní zbraně.

„No, tak je s sebou brát nebudu," prohlásil mrzutě. Výhružně a tupě zároveň se rozhlédl kolem. Atlan nenápadně sáhl po zbrani. Pozoroval, že pod vlivem dlouhodobého emočního záření podléhal Kasom nevypočitatelným popudům. Ustaraně se díval, jak Ertrusan skáče na stožár. Osak jako náhodou přistoupil blíž.

„Tvůj polobůh se stává nebezpečným, pane," konstatoval. „Můžeš ertruského hrdinu napomenout?"

Atlan jenom beze slova přikývl. Byl nejvyšší čas, aby plavba skončila.

Odloudal se na před za Rhodanem.

„O čem přemýšlíš, příteli?" zeptal se tiše.

Rhodan se ohlédl. Bradu měl zarostlou neupravenými vousy. Oči se mu horečně leskly.

„Příteli...? Děkuji ti. O čem přemýšlím?"

Pohnul rukama, jako by chtěl něco uchopit. Pak sklíčeně zavrtěl hlavou.

„Něco mě trápí a nemohu to zachytit. Co je to se mnou? Poradíš mi?"

„Musíš víc spát, Pozemšťane. To ti pomůže. Už tam brzy budem. Najdu hrad démonů."

Rhodan mlčel. Osak stočil svou loď podél pobřeží. Ostatních osmnáct lodí

se drželo za ním. K večeru dopluli k výběžku, na němž Atlan uviděl věže nějakého města. Bylo to velké, moderní město.

„Hrad zatracených," zašeptal Osak. „Pane, my už dál nepoplujem. Kam půjdeš?"

Atlan viděl, že jeho domněnka byla správná. Hrad zatracenců bylo prostě opuštěné město, v němž pravděpodobně ještě běžely některé stroje. Možná tam jsou i funkční roboti, které divoši považují za zatracence.

Teď bylo zcela jasné, že druhá planeta hvězdy Beauliho byla osídlena galaktickými kosmonauty. Atlan se rozhodl dát planetě název Stup a její zhlouplé obyvatele nazvat Stupidy. To bylo přiléhavé označení.

Na západ od města uviděl Atlan CREST. Kulovitá loď o průměru patnáct set metrů převyšovala o čtvrtinu horský hřeben, který omezoval výhled.

„Odejdu zítra ráno, těsně před východem slunce, Osaku," řekl Atlan.

„Dovesluji ke břehu se svými dvěma služebníky. Ty vypluj na volné moře a pozoruj pobřeží. Kdybych tě potřeboval, dám ti znamení ohněm nebo kouřem."

6.

Planeta Stup se otočila kolem své osy jednou za dvacet šest hodin, den byl tedy dostatečně dlouhý. Přesto se ke CREST do setmění nedostali.

Mělo to několik příčin, ale neschůdnost terénu, které se obával Atlan, mezi nimi nebyla. Sotva se vylodili, už několik kroků od břehu narazili na silnici. Byl to hladký nepřerušovaný kovový pás, který vedl k pásu kopců ve vnitrozemí. Atlan správně odhadl, že za kopci najdou letiště.

Kovová silnice byla na mnoha místech zarostlá pralesem, ale i tak umožňovala plynulý pochod. Mohli tedy být u CREST brzy, nebýt dvou tisíc zdivočelých Pozemšťanů, kteří zřejmě považovali opuštěné město a letiště za svoje panství.

Tito muži už zapomněli, k Čemu slouží paprskomety, a používali je jako sečné zbraně. Byli ozbrojeni také klacky. Několik výstřelů je zahnilo, ale přišli další. Kasom se rozzuřil a zničil jejich nedávno postavenou osadu. Asi stovka mužů před ním utekla, a Kasom ničil jednu primitivní chýši z listů po druhé. Bylo vidět, že posádka CREST se rozptýlila do menších skupin a snaží se přežít.

Když měli Atlan a jeho druzi letiště na dohled, červené slunce právě mizelo za obzor. Pozemská bitevní loď CREST stála opuštěná uprostřed letištní plochy. Východy byly otevřené a do tmy z nich prosvítalo světlo. Taková byla situace šest a půl týdne po sestřelení MAJORI.

„To mě zaráží!" pravil Atlanův extra mozek. „Čekal jsem, že tu budou cizinci. V CREST není ani noha. Jak to?"

Atlan se usmál sám pro sebe. Na tohle už přišel i bez logického sektoru.

Bylo několik možných vysvětlení. Neznámí se cítili jistí a nepospíchali. Třeba čekali, až odtud odejde i těch několik set lidí, kteří ještě bloudili po ploše. Zhlouplá posádka měla teď ze své lodi strach, považovala ji za nestvůru.

Možná ale, že neznámí zachytili dvojí vysílání z lodi a věděli, že je tu někdo, na něhož ohlupující záření nepůsobí. V tom případě záhadný radista vyhrál bitvu, aniž to věděl.

Atlan neměl v úmyslu dlouho o tomto jevu hloubat. Museli využít noc.

Kasom se kupodivu nebál obrovské lodi, která Čněla jako hora z roviny do výšky tisíc pět set metrů. Rhodan byl ještě tišší než během plavby.

Zamyšleně pozoroval giganta, který čekal jen na svou vycvičenou posádku, aby mohl tuto planetu opustit.

Atlan vzhlédl k obloze, na níž se třpytily hvězdy. Tady Ve středu Mléčné dráhy nikdy nebyla úplná tma. Světlo hvězd bylo dost jasné, aby se dala rozeznat každá podrobnost i teď, tři hodiny po západu slunce.

Atlan měl určitý plán. Nevěděl, jestli se povede, ale chtěl se o to aspoň pokusit. Největší obavu měl z automatických kontrol u vchodů. Každý člen posádky byl zaregistrován podle svého individuálního vzorku. Atlan ke CREST nepatřil, není tedy v paměti kontrol. Rozhodně se nesmí pokoušet vniknout dovnitř na vlastní pěst. Okamžitě by na něj začali střílet bojovní roboti jako na vetřelce.

Bylo mu jasné, že bez Rhodanovy pomoci se do lodi nedostane.

Logický sektor mu navíc připomněl záhadného radistu. Ušel tento muž z nějakého důvodu zhloupnutí? Báł se vyhledat své někdejší kamarády?

Atlan dál neváhal. Přejít holou plochu letiště k lodi asi nebude problém, ale chtěl se napřed přesvědčit, jestli je někdo uvnitř. Zapnul vysílačku na svém zápěstí a zvedl mikrofon k ústům.

„Admirál Atlan volá CREST - volám CREST - ozvěte se!“

Opakoval volání pětkrát, ale nikdo se neozval. Kasom ho pozoroval s vyvalenýma očima. Kontrolní světélko mikrofonu na něj udělalo dojem.

„S kým mluvíš, pane? Voláš demony?“

„Já je varuji, Ertrusane. Špatně to s nimi dopadne, jestli nevydají mého syna. Muži, které vidíš tady kolem na rovině, jsou začarovaní. Jsou to moji služebníci. Neútoč na ně, slyšíš? Později budou sloužit i tobě.“

Když táborové ohně dohasínaly a jen tu a tam bylo vidět nějakou postavu, rozhodl se Atlan vyrazit. Sel těsně za Perrym Rhodanem.

Jejich malá skupinka byla brzy zpozorována. Stráž vykřikla výstrahu a ohně znovu vzplanuly jasnými plameny. Kasom nebyl k udržení.

Přiskočil k jednomu ohni, zahrozil oštěpem a hromově zařval. Jako odpověď se ozval stejně hlasitý řev. Mezi keři se objevil Kors Dantur, rodák z Epsalu, který vážil skoro deset metrů. V pravici svíral sukovitou větev.

Kasom zařval ještě hlasitěji. Zvedl ruku, aby hodil oštěp. Atlan vystřelil. Zadunění zbraně přehlušilo křik obou soupeřů. Jasný paprsek energie se zavrtal do kořenů jednoho stromu a vyvrátil ho. Kasom couvl a roztřásl se strachy. Potom padl na zem. Atlan vystřelil ještě jednou a vyhloubil v kovové ploše letiště žhnoucí kráter.

Kors Dantur zavrával dozadu a zvedl ruce jako na obranu. Najednou bylo ticho. Atlan zvolal: „Já, Atlan, pán hromu a blesku, nestrpím, aby se moji sluhové hádali. Ertrusane, pojď sem. Ostatní zůstaňte, kde jste.“

Kasom hned příběhl. Atlan se na něj díval s nevolí. Ertrusan byl čím dál nespolehlivější.

Muži z CREST se už neodvážili zaútočit, jen si rozčileně šeptali. Atlan se mlčky otočil a beze spěchu šel k lodi. Teď už se nedalo nic jiného dělat. Prošli kolem jedné podpěry a zamířili ke východu, z něhož vycházelo světlo. Seržant Erco Fudoli byl fit, pokud se to dá říct o člověku v jeho stavu.

Usídlil se na můstku. Odtud se daly řídit i zbraně. Každý den vysílal depeše a žádal, aby se dostavila vědecká delegace myší. Když se zástupci pozemských hrabošů nehlásili, zval je aspoň na návštěvu. I tato jeho prosba zůstala bez odezvy. Jednak totiž nebyly pozemské myši ještě připravené na mezihvězdný rádiový styk, a za druhé zapomněl Fudoli zapnout hlavní přívod proudu do vysílače. Týral tedy klávesnici nadarmo.

Fudoli někdy plakal a jindy zuřil. Do venkovních amplionů pronášel dlouhé projevy ke svému národu. Také kvůli tomu se členové posádky CREST neodvážili do lodi, i když někteří tvrdili, že jsou uvnitř bohaté zásoby potravin.

Fudoli se také pokoušel sám s obrovskou lodí odletět, ale naštěstí se mu nepodařilo zadat automatické správné příkazy. Pohonné jednotky byly stále v chodu, nikdo je nevypnul. Díky tomu se také k lodi neodvážili neznámí, domnívali se, že část posádky odolala účinkům záření. Seržant Fudoli byl prostě zachránce, jenom to netušil.

Tato noc však měla být pro něho osudná.

Sotva usnul po vydatné večeři, probudilo ho pískání automatického zaměřovače. Protřel si oči a uviděl na obrazovce tři postavy. Kráčely směrem ke CREST. Kdo je to? Fudoli už neuměl rozeznat lidi od myší.

Zapnul venkovní ampliony, přitáhl si mikrofon a vyrazil tázavě „píp“.

Nedostal odpověď.

Jeho nálada se rázem proměnila v zuřivost. Přeběhl k řízení zbraní a zapnul cílovou automatiku. Počkal, až se tři postavy objeví v cílových kruzích zaměřovače. Měl v úmyslu střílet na ně z nejtěžších termálních děl, což by bylo znamenalo zničení letiště i lodi samotné.

V té chvíli se neznámí zastavili. Jeden z nich padl na kolena a prosebně zvedl ruce.

Fudoli zajásal. Běžel zpátky k mikrofonu venkovního rozhlasu.

„Já, Fudoli První, vás zdravím," vykřikl. „Tak jste přece vyslyšeli mou žádost. Národe pozemských myší...!"

Atlan užasl. Nechápatě poslouchal nesrozumitelné blábolení, do něhož se často mísilo pískání a pípání. Pochopil teprve, když Rhodan řekl: „Ale to je Fudoli. Tak on pořád ještě píská. Proměnil jsem se snad v myš? To je to, co mě trápí?"

„Odpovězte, vyslanci," křičel blázen. „Přicházíte v míru?"

Atlan jednal bleskově. Podrazil Rhodanovi nohy a povalil ho na zem. Kasom už beztak ležel. Také Atlan se natáhl na plochu. Věděl, že teď rozhoduje každá vteřina. Rhodanova poznámka mu prozradila, že na palubě kosmické lodi byl duševně chorý, na něhož emoční záření pravděpodobně už nemohlo účinkovat.

Atlan zvedl paže a našpulil ústa.

„Myslíš, že tě bude považovat za myš? " ptal se skepticky logický sektor.

„Podle mě je to pošetilé."

Atlan zoufale pískal. Rudý světelný terčík mu ukázal, že na ně míří cílová automatika.

„Píp," zajásal Fudoli. „Jste to vy, přišli jste. Vstupte do mé lodi. Vítám vás."

Atlan jedním trhnutím postavil Rhodana na nohy, kopancem povzbudil Ertrusana a rozběhl se s nimi ke vchodu. Prvního strčil před sebou dovnitř Velkého administrátora. Dva těžcí bojovní roboti u vchodu sklonili zbraně. Poznali Perryho Rhodana. Vzhledem k tomu, že Atlan a Kasom šli s ním, nebyl důvod k zásahu.

Ertrusan se chtěl do robotů pustit. Atlan ho s námahou zadržel.

„Teď půjdeš se mnou, křečku," poručil. „Dovol, pane, abych ti představil zástupce našich spojenců."

„Křečkové taky přišli?" volal nadšeně Erco Fudoli. „To je dobře, to je dobře. Pojd'te. Kde je vaše kosmická loď?"

„Přistáli jsme na druhé straně a museli jsme přeplavat oceán. Byl velmi mokrý."

Fudoli se smál. Atlan toho využil a proskočil vnitřními dveřmi. Tím se ocitl z dosahu automatických zbraní.

„Teď pojd'te za mnou bez jediné-ho slova," šeptal důrazně. „Démoni mluví hlouposti, toho si nevíšmejte. Rozumíte?"

Rhodan přikývl, Kasom se zašklebil.

Všude v lodi se svítilo. Atlan věděl ze zkušenosti, že potřebují nejméně deset minut, aby se dostali na můstek. Šílenec je určitě tam.

Atlan naskočil na transportní pás, který se okamžitě rozjel. Kasom a Rhodan ho bez velkého překvapení napodobili a počínali si obratně, i když zřejmě nechápali, co je to tak rychle unáší nekonečnými chodbami. Opět se

uplatnily podvědomé návyky z dřívějšíka.

Po pěti minutách se dostali k centrálnímu antigravitačnímu výťahu. Tady ještě jednou číhaly automatické obranné zbraně. Atlan nemohl odtrhnout oči od ústí dezintegrátorů, rozpouštějících hmotu.

„Máte u sebe zbraně?“ zavolal choromyslný. Palubní interkom byl zapnut ve všech odděleních. Kasom zachránil situaci prostým vtípem, který použil zřejmě nevědomky.

Zvedl obrovské ruce a zašeptal: „Jenom moje pracky, pane.“

Atlan si uvědomoval tragikomiku situace. Bylo už dost obtížné jednat se dvěma lidmi, zhlouplými emočním zářením. Když se k tomu přidal ještě skutečný šílenec a ti dva brali vážně jeho choromyslné bláboly, byla to katastrofální situace. Asnnfi

pro člověka, který si uchoval zdravý rozum!

Rhodan zašeptal něco o myších. Znělo to jako úryvek odborného pojednání o těchto škodlivých hlodavcích, který se mu zřejmě vybavil proto, že se tu o myších stále mluvílo. Fudoliho to ale definitivně přesvědčilo, že konečně dorazila vytoužená delegace. Otevřel pancéřovaný vstup do ústředního výťahu. Tím zmizelo poslední nebezpečí.

Kasom a Rhodan se odrazili a vznášeli se vzhůru. Ani to jim nepřišlo neobvyklé. Tolikrát v životě použili antigravitační výťahy, že se automaticky přizpůsobili.

Pomyslný rovník centrální koule ležel sedm set padesát metrů nad pólem, který představoval vstup do lodi. Proletěli tu vzdálenost jedním tahem.

Atlan vystrčil své druhy z výťahu a sám vyskočil za nimi. Ocitli se na okružní chodbě kolem pancéřované vnitřní koule, v níž byla nejdůležitější zařízení lodi.

Tady byla zabudována ještě jedna pozitronická kontrola individuálních impulsů. Do těchto prostor už směli vstoupit jen vybraní členové posádky.

Rhodan takové oprávnění měl. Na pozitronice se rozsvítila zelená.

Atlan stiskl knoflík, který jim otevřel metr silné pancéřované dveře. Nahlédl dovnitř.

Obrazovky běžely. Seržant Erco Fudoli stál na místě velitele a měl pateticky zdvižené paže. Když začal

projev, v němž hned v prvních větách vyzýval k poslušnosti, zašeptal Atlan Kasomovi:

„To je démon z podsvětí. Chyt' ho a přines mi ho. Ale nesmíš ho poranit! Potřebuju ho živého.“

Kasom na blázna přátelsky zakýval a vyrazil. Než stačil Fudoli zděšeně vykřiknout, obr ho popadl. Kasomovi se nelíbilo, jak jeho zajatec křičí, proto ho lehce klepl ukazováčkem do hlavy. Fudoli ztratil vědomí.

Atlan se už věnoval přístrojům na můstku. Vypnul všechno, co Fudoli ve

svém šílenství pozapíнал. Rhodana to zřejmě zajímalo. S respektem se díval na muže, kterého považoval za boha blesku.

„Ty umíš s tím hradem dobře zacházet, Atlane," konstatoval. „Co bude teď? Kde je tvůj unesený syn?"

Atlan musel už zase pracně vymýšlet výmluvu. Také Kasom se po něm podezřívavě ohlížel.

„Démoni mě obelstili," přiznal. „Většina jich s mým synem uletěla. Nechali tu jen tohoto jednoho. Já ale umím použít malé ohnivé čluny tohoto hradu. Pozemšťane, ty tady zůstaneš a dohlédneš na zajatého démona. Dej mu najíst a zacházej s ním slušně. Ještě ho budu potřebovat."

Rhodan přikývl. Kasom přitáhl bezvědomého Fudoliho za nohu.

„Pusť ho!" přikázal ostře Atlan. Ertrusan se zašklebil a poslechl. „Ty půjdeš se mnou. Poletíme ohnivým člunem. Bojíš se?"

„Já?" zahřímal obr. „Pane, to už nikdy neříkej."

Atlan mu chlácholivě pokynul. Jestli bude Kasom vystaven zhoubnému záření ještě několik dní, nebude k udržení. Atlan by ho v tom případě musel zneškodnit ochromujícím zářičem a zavřít na CREST.

V té chvíli upoutal Atlana oscilograf. Jeho obrazovky běžely a rýsovala se na nich modrá vlnovka.

Počítač už před několika týdny určil druh neobvyklého záření a označil je jako „neznámé, uměle řízené". Zaměřil také místo, odkud bylo záření vysíláno. Na obrazovce svítilo malé nebeské těleso. Údaje vzdálenosti prozradily Atlanovi, že vysílač emočního záření je umístěn na jediném měsíci, který planetu Stup obíhal. Odtud zřejmě také přiletěly malé kosmické lodi, které viděli během plavby po moři.. Všechno bylo jasné. Atlan zavedl Kasoma do lodní kuchyně a otevřel obrovské chladicí prostory. Vybidl Kasoma, aby něco uvařil. Fudoliho odvedli dva lékařští roboti na ošetřovnu. Než Atlan z můstku odešel, zavřel ještě vstup na spodku lodi a spustil zdroje energie, které vytvořily kolem celé CREST ochranný energetický štít. Je možné, že štít absorboval také část emočního záření, protože Kasom se už choval rozumněji. Když se všichni tři najedli, šel si Atlan lehnout. Byl vyčerpaný.

Seržant Fudoli křičel ve své cele. Nikdo si ho nevšímal.

7.

Atlan vše důkladně zvážil a připravil. Byl přesvědčen, že Rhodana tu může klidně nechat. Na rozdíl od Melbara Kasoma se Pozemšťan stále více ponořoval do hlubokých úvah.

V hangáru výsadkových člunů se dala určitým rádiovým impulzem otevřít vrata a zároveň v tom místě přerušit ochranný štít.

Kasom se přece jen bál! Moderní tryskové letadlo mu nahánělo strach. Obr seděl na podlaze za sedadlem pilota a křečovitě se držel podstavce. Pohon letadla už běžel. Atlan si neoblékl skafandr. Jestli se útok nepodaří, nebude ho už stejně potřebovat.

„Nemáš skoro žádnou naději, že se vrátíš živý!“ sděloval mu jeho extra mozek.

Kasom kňoural, když se hluk hnací jednotky znásobil. Atlan přezkoušel zbraně. Tento typ letadla mohl být použit jako dálkový výzkumný letoun i jako stíhačka s normální rychlostí světla. Mohl být řízen jediným mužem. Mohutná impulzní děla byla zabudována napevno, takže při útoku se muselo mířit celým trupem. Střela byla naváděna automaticky, takže chybit bylo téměř vyloučené, . zvláště v případě stacionárního zařízení, jakým .vysílač emočního záření bezpochyby je.

Letadlo bylo bezvadně připraveno, jak se dalo u pozemského výrobku čekat.

„Drž se, Etrusane,“ varoval ho Atlan. „Ten hluk není nebezpečný. Já, pán blesku, vládnu i ohnivému člunu.“

„Ano, pane,“ odpověděl poslušně Kasom. Byl najedený a tudíž líný. Atlan uvolnil katapult a letoun byl vymrštěn z CREST. Současně zaduněly impulzní motory. Několik set metrů letěli těsně nad zemí, pak Atlan zvedl letadlo do strmého letu. Bleskově zmizelo v mracích a zůstala po něm jen horká tlaková vlna. Atlan zvýšil rychlost na nejvyšší možnou. V několika vteřinách opustili atmosféru planety. Měsíc byl vzdálen čtvrt milionu kilometrů, to byl pro tuto malou kosmickou loď jen skok. Automatika začala pracovat, ale Atlan na ni nedbal. Rozhodl se použít „řízení po hmatu“.

Letěl k rychle se zvětšujícímu nebeskému tělesu a začal brzdit, teprve když už rudý srpek vyplňoval obrazovku. Pak přešel na oběžnou dráhu a hledal cíl. Jeho pravice připravila jednoduchým stiskem k palbě impulzní děla. Teď už záleželo jen

na tom, jak rychle najde stanoviště vysílače emočního záření. Měsíc byl mrtvý, bez atmosféry. Zaměřovač energie se zatím neozval.

Atlan vedl letoun ve výši sotva třiceti kilometrů nad jižní pól. Měsíc planety Stup měl vlastní rychlou rotaci, a k tomu obíhal svou planetu vždy jednou za osmnáct dní. Bylo v zájmu neznámých, aby planeta byla ozařována nepřetržitě, proto mohlo být stanoviště vysílače jedině na jednom z obou pólů družice, jinak by při otáčení měsíce záření míjelo cíl. Podle vyhodnocení pozitroniky byl vhodnějším místem severní pól.

Atlan tedy letěl nevysoko nad povrchem směrem k severnímu pólu. Letěl rychlostí dvě stě kilometrů za vteřinu, to bylo dost rychlé k provedení překvapivého náletu. O tři minuty později se ozval zaměřovač energie.

Atlan se bezděky přihrbil, když uviděl modrou vlnovku. Ve stejné chvíli zase pocítil bolesti hlavy. Kasom se s výkřikem chytil za hlavu a padl na záda. Za další minutu se ozvaly zaměřovače hmoty. Hlásily více kovových objektů. Také měřiče energie ukazovaly, že dole jsou v provozu těžké atomové reaktory.

Pak všechno proběhlo bleskově. Atlan už neměl čas starat se o jednotlivé údaje. Zvedl stroj do výše a hned ho zase stlačil dolů. V úhlu čtyřiceti pěti stupňů se řítí na objekty,

které už se daly jasně rozeznat. Byla to řada podlouhlých budov, které zřejmě z větší části byly pod zemí. Atlan z nich viděl jen střechy s větracími Šachtami. V těch nemohl být vysílač.

Dál vpravo, skoro přesně na pólu objevil obrovskou kopuli, jejíž ocelové stěny ostře odrážely sluneční světlo. Byla skoro osmdesát metrů vysoká. Tu si Atlan vybral jako cíl. Zatím po něm nikdo nestránil. Jestli jsou dole myslící lidé, jsou ztuhlí překvapením. Jak dlouho jim potrvá, než se vzpamatují?

Atlan spustil motory a zrychlil na tisíc kilometrů za vteřinu, pak stiskl spoušť. Lodí otřáslo mohutné zadunění. Žhavý paprsek energie vyrazil z ústí a zaryl se k patě kopule. Ještě třikrát stačil Atlan vypálit, pak musel s letounem do výše.

Dole pod ním se půda vařila. Ničivé exploze trhaly na kusy kopuli rozžhavenou do ruda. Úlomky od-létávaly až do kosmického prostoru. O deset minut později se ohlásila CREST. Perry Rhodan byl rozčilený.

„Atlane, rád bych věděl, co to všechno má znamenat!”

„Nic si z toho nedělej,” přerušil ho Arkonidan. „Asi na sedm týdnů jsi zapomněl, kdo jsi. Co dělá posádka lodí?”

„No právě! Muži se celí udivení scházejí ze všech stran. Vypadají jako...”

„Jako divoši, samozřejmě! Taky byli divochy. Klidně jim otevři vchod! Stalo se totiž...”

Atlan žasnoucím Perryemu vše vylíčil.

„Emoční září je zničený nebo aspoň tak poškozený, že už jeho záření neúčinkuje. Pošli jednoho muže s letounem na moře. Slíbil jsem lidu rudých pruhů odměnu.”

„Samozřejmě,” odpověděl rozrušeně Rhodan. „Co jim má říct?”

„Že je sluha pána blesku, který už nemohl přijít osobně. Můj syn že je zachráněn. Děkuji jim za pomoc. Dej jim náradí pro zpracování dřeva i kovu.”

„Dám zabalit dárky pro svět primitivů. Jsme na to zásobeni. Zrovna přišel Kors Dantur. Je celý bez sebe.”

„To se nedivím. Jen bych rád věděl, proč přistál na Stupu - na téhle planetě.”

„Moment. Hned se ho zeptám.“

Atlan sledoval jejich rozhovor. Bylo to jednoduché.

Dantur zachytil emoční záření. Protože mu Rhodan před odletem dal příkaz, aby sledoval neobvyklé věci, zaletěl na druhou planetu Beaulhyho soustavy, Když uviděl opuštěné město, přistál u něho. A pak začalo účinkovat záření. Muži odešli z lodě,

„Udělal jsem hroznou chybu, pane.“ prohlásil rozrušeně Dantur. „Opravdu vás na nás upozornil ten duševně chorý?“

Atlan přisvědčil. „Postarejte se o

něj. Nebýt jeho, byli by CREST asi obsadili. Já jsem se taky dostal dovnitř jen tak, že jsem si hrál na pozemskou myš. Danture –já jsem pískal jako blázen!“

Kasom se dal do smíchu. Byl to první veselý smích po sedmi týdnech.

Než se Allanova stíhačka vrátila na planetu, informoval Perry Rhodan posádku o událostech. Teprve teď se zjistilo, že byly ztráty na životech.

Osm mužů usmrtila divá zvěř, nebo se pobili při vzájemných šarvátkách.

Řada zraněných potřebovala lékařské ošetření. Příznaky choroby vyvolané zářením ale rychle odeznívaly.

Půl hodiny po Atlanovi se vrátil i mladý důstojník, který vyhledal lid rudých pruhů.

„Zhlopnutí u nich nepominulo, pane,“ hlásil. „Zřejmě byli záření vystaveni příliš dlouho. Nadšeně děkovali za dary. Ten jejich náčelník, Osak, byl dřív asi inženýr. Živě se zajímal o technické nástroje. Funkci loveckých zbraní taky rychle pochopil. Má v úmyslu vyrábět střelný prach, tavit olovo a znovu nabíjet vystřílené nábojnice. Nechal jsem mu tam krabici roznětek.“ Atlan byl spokojen. Bez lidu rudých pruhů by se jejich podnik nebyl zdařil.

8.

Prales kolem letiště hořel. Kors Dantur se při startu na nic neohlížel. Žádní Stupidové kolem stejně nebyli.

Bojová loď teď nehybně visela nad stavbami na družici, které Atlan objevil. Vysoká kopule s vysílačem záření byla zcela zničená. Na jejím místě byl veliký kráter.

CREST zničila dvě malé kosmické lodi, které tudy proletěly. Neznámí zahájili palbu ze stanice na měsíci, ale jejich děla byla příliš slabá a neprorazila energetický ochranný štít CREST. Obří bitevní loď palbu opětovala a na povrchu družice vznikaly nové a nové krátery. Neznámí si museli být vědomi, že podlehnou, ale stříleli s odvahou zoufalců. Když bylo na měsíci zničeno poslední palebné postavení, přikázal Rhodan zastavit palbu a vyslal na povrch tři sta bojových robotů a dvacet tanků. Roboti i tanky se snášeli dolů na svých an ti gravitačních polích. Z povrchu družice

je začaly ostřelovat dvě pojízdné baterie, které zatím mlčely. Velitel CREST ztratil trpělivost a dal vystřelit salvu. Tentokrát to vypadalo, že se měsíc roztrhne na kusy. Atomový úder odstranil poslední hnízda odporu.

Roboti přistáli na troskách. Vnikali do všech vstupů a systematicky prohledávali podzemní zařízení. Rhodan trpělivě čekal na jejich zprávy.

Zařízení pevností bylo běžné. Přístroje jednoznačně svědčily o tom, že jejich výrobci měli dvě ruce. Byli tedy humanoidní.

„Vida, humanoidi!“ řekl Atlan. „Podívejme se. Mohl jsem si to myslet. Ta střelba na to ukazovala. Tady pracovali dobří technici. Odvolej své jednotky, příteli. Mám pocit, že tam dole se nikdo nevzdá. Zkus to s narkotizujícím zářením Posbiů. Potom snadno posbíráme ty, co přežijí. Tanky se vrátily, necitliví roboti zůstali na místech. Po pětiminutovém ozařování povrchu měsíce byly nalezeny tři nehybné postavy. Ležely u vzdáleného nouzového východu, kterým se patrně snažili uniknout. Poručík Galogen, který je objevil, byl celý zpocený, když se ukázal na obrazovce interkomu.

„Jsou to lidé, pane!“ ohlásil rovnou.

„Cože!“ zvolal Rhodan tak udiveně, že si Atlan neodpustil ironický úsměv. Vzpomněl si, jak svého přítele varoval na palubě MAJORI.

„Lidé, říkáte? Nemýlíte se, Galogene? Dobře si je prohlédněte. Budou to asi Arkonidané nebo Akonané.“

„Vyloučeno, pane,“ ujistňoval poručík. „Velmi dobře poznám rozdíl. Tohle jsou Pozemšťané nebo potomci kolonistů, pane! A jsou mladí! Jejich skafandry jsou průhledné, pod nimi mají uniformy.“

„Uniformy?“ Rhodanovi se to líbilo čím dál, tím méně.

Poručík Galogen se zlostně zasmál.

„Ano, pane. Přílehavé modré kombinézy s označením hodnosti. Na srdci mají červené V. Ještě nikdy jsem takové uniformy neviděl. Ti muži jsou stále v bezvědomí. Mám je dát dopravit na loď?“

„Udělejte to. Rychle. Díky za zprávu.“

Ostatní pátrací oddíly neměly úspěch. Tito tři byli zřejmě jediní, kdo přežil i poslední salvu.

Ohlásil se šéf kybernetického oddělení a prohlásil: „Pane, vyhodnotili jsme události. Nemohu vyloučit, že posádka této utajené stanice vyslala nouzové volání, i když jsme je nezachytili. Nejspíš se to mohlo stát, když jsme ještě měli v hlavách temno. Sledoval jste nepřetržitě přijímač v tryskovém letadle při svém náletu, pane?“

Atlan zavrtěl hlavou. Ne, na to neměl čas.

Kybernetik odešel. Rhodan byl ještě neklidnější. Znovu nařídil zvýšenou pohotovost a dal odeslat velitelství flotily Impéria na Zemi zašifrovanou zprávu. Reginald Bull odpověděl skoro obratem, že vyráží s výzkumnou

lodí za nimi. Kors Dantur mu ještě sdělil přesnou polohu Beaulyho hvězdy. Pak se CREST zase odmlčela.

O půl hodiny později se ohlásil na můstku poručík Galogen. Byli tam shromážděni vedoucí pracovníci.

„Probudili se, pane. Řekl bych, že překvapivě rychle.“

„No a? Co vypovídají?“

Galogen si dovilil úsměv, ale byl to zlostný úsměv.

„Vypovídají? Ani slovo, pane. Vůbec se chovají velmi podivně. Člověk by si myslel, že mluví s anglickými lordy. Mimořádně vznešení, pane. Ti chlapi si vůbec neuvědomují, že se dopustili zločinů. Chovají se, jako bychom my byli zajatci a oni vítězi.“

Rhodan se rozhlédl po kruhu přítomných. Kasom navrhl: „Nechtě mi ty zajatce na čtvrt hodiny, pane. Pak budou mluvit!“

Rhodan se na něj podíval odmítavě. „Už nejste na palubě Osakovy lodi, Kasome. Ti muži se provinili proti zákonům Impéria a budou za to potrestáni. Většina jich zahynula při nesmyslném odporu. Nemáme ale právo trýznit ty, kteří přežili. A to jste přece chtěl udělat, že?“

Melbar Kasom se díval do země a mlčel.

Tři zajatci vstoupili na můstek. Když uviděli obrovského Kasoma, na okamžik strnuli. Zůstali stát.

Kasom si je prohlížel od hlavy k patě. Byli vysocí, štíhlí, trénovaní a pravděpodobně prvotřídně vyškolení. Bezesporu patřili k elitnímu oddílu.

Modré uniformy jim padly a byly

velmi účelné. Pouzdra na zbraně na širokých opascích byla prázdná. Na prsou uniforem jim svítilo rudé V, o němž mluvil poručík Galogen.

Skafandry už jím svlékli.

„Vy jste kapitán?“ zeptal se jeden cizinec. Promluvil klidně a pozorně se rozhlédl. Napříč přes obličej měl jizvu. Byli nejen humanoidní, byli to lidé!

Rhodan viděl na první pohled, že to nejsou Arkonidané, Skokani ani Akonané.

Jeden z lékařů Rhodanovi mlčky podal rentgenové snímky. Atlan se nad nimi sklonil. Stavba kostry a uspořádání orgánů mluvilo ještě výrazněji než vnější dojem. Jsou to lidé!

Rhodan se jen stěží ovládl. Takhle daleko to došlo? Když ho Atlan varoval, podcenil ještě vážnost situace? Začínají kolonisté, pocházející z

Pozemšťanů, vzpouru proti hvězdné říši? Nebo jde opravdu jen o zločince, kteří si s pomocí svého vynálezu chtějí podmanit několik planet? Ale nač?

Aby je vykořisťovali? K tomu by museli mít flotilu! A velký správní aparát! Rhodan počkal, až se jeho vzrušení uklidní. Zjizvený cizinec se znovu zeptal: „Promiňte, pane. Jste tedy kapitán této lodi?“

„Ptát se tady budeme my,“ zahromoval Melbar Kasom. Zjizvený se zdvořile

usmál.

„Když myslíte - prosím. Co můžeme pro vás udělat?“

Kasom přimhouřil oči. Podíval se na Rhodana. Atlan se ujal slova.

„Pojďte blíž. Kasome, vy zůstaňte za zajatci.“

„My vám určitě neublížíme, pane," řekl na to zdvořile mluvčí cizinců.

Rhodan se zhluboka nadechl. Atlan nehnul ani brvou.

„Ještě uvidíme, kdo komu ublíží. Tento muž je Perry Rhodan, Velký administrátor Spojeného impéria. To jméno přece znáte, ne?“

Jeden z cizinců trochu zrudl. Druhý nedokázal skrýt překvapení. Muž s jizvou se rozkašlal. Pak se zase ovládl.

„Sebeovládání zdobí muže," pravil sarkasticky Arkonidan. „A já jsem admirál Atlan, vrchní velitel USO. Vlastně byste mě taky měli znát.“

„Jedno překvapení za druhým, pane," řekl trochu nervózně zjizvenec. „Je mi líto, že jsme o vaší přítomnosti nebyli informováni předem.“

„Jinak byste byli asi CREST obsadili, co?“

Mluvčí na to neodpověděl. Ještě pozorněji se rozhlížel po místku.

„Prvotřídní loď, pane," odpověděl vyhýbavě. „Žádný div, že jsme ji nedokázali sestřelit. Ano, v tom případě bychom byli zaútočili hned. Náš nadřízený chtěl ještě počkat. Můžeme tím ukončit náš rozhovor?“

„Špatně jste to pochopil," vpadl do toho Rhodan. „Tohle není rozhovor, ale výslech.“

Cizinec se uklonil.

„Jak myslíte, pane. Přesto bychom ho měli ukončit. Už jste se dozvěděli všechno, co se smíte dovědět. Nemůžete nás nutit k výpovědi. Jsme příslušníci řádné moci.“

Žádáme, aby se s námi jednalo jako s válečnými zajatci.“

Rhodan znovu získal převahu. Zasmál se.

„Žertujete, pane. Žádnou válku jsme nevedli, takže nejste váleční zajatci.

Zato jsme zlikvidovali doupe zločinců. Vy jste tedy při činu chycení kriminálníci, kteří se budou zodpovídat před soudem Impéria.“

„Protestujeme, pane!" řekl jiný muž.

Rhodan se zamračil.

„Ano, chápu. Myslíte si, že nemáme právo vás zajistit a postavit před soud?“

„To si myslíme, pane.“

„Pak vás musím upozornit, že tato soustava patří ke Spojenému impériu. Vy jste ohlupovali domorodé obyvatelstvo druhé planety emočním zářením.

My sami jsme se málem stali vašimi oběťmi. Osm vojáků Impéria tu položilo své životy. Pořád ještě si myslíte, že nemáme právo vás potrestat?“

Tři neznámí mlčeli. Vypadalo to, že uvažují.

„Výborně, pak můžeme přejít k

věci. Obžalovací spis vám bude předán později. Já chci od vás vědět, kdo

jste, odkud pocházíte a komu jste podřízeni. Jste přece vojáci, že ano?" Cizinci dál mlčeli. Zjizvený se rozhlédl po můstku.

„Uvedete nám aspoň svou takzvanou vojenskou hodnost?"

„Ne, lituji," odpověděl zjizvenec. „Třeba na to přijdete sami."

Rhodana už nic nemohlo překvapit.

„Vy jste lidského původu, pánové. Jste potomci pozemských kolonistů. Velmi rychle zjistíme, z které planety pocházíte. Jsou určité rozlišující znaky."

„O tom nepochybujeme, pane."

„Čeho jste chtěli docílit ohlupováním zdejších domorodců?"

„Ohlupování? Nerozumíme vám, pane. Ani slovo, žene?"

Zjizvený se podíval na své kamarády. Byli to zřejmě jeho podřízení. Uctivě se uklonili.

„Vy tedy za žádných okolností nebudete mluvit, vidíte?" zeptal se Rhodan tiše. Cizinci se jen usmáli. Nadále se tvářili jako vítězi. Atlan si vzpomněl na kybernetikovo varování a najednou mu nebylo dobře po těle. Určitě bylo odtud vysláno volání o pomoc.

Rhodan si přivolal šéfa radistů a pošeptal mu: „Zavolejte ještě jednou Reginalda Bulla. Ať s sebou rozhodně vezme telepata, nejradši myšoba Guckyho. Řekněte mu, že tu na něj počkám. Zprávu zašifrujte."

Důstojník odešel. Rhodan vstal, přerušil výslech a nechal zajatce spoutat a odvést.

CREST kroužila kolem planety

s pravěkým životem, na níž lodě lidu rudých pruhů v příznivém větru mířily ke břehu. Osak chtěl vyzkoušet nové nástroje. Čas od času vzhlédl Osak k zatažené obloze a usmíval se. Na boha blesku Atlana nikdy nezapomene.

K. H. Scheer NOUZOVÉ PŘISTÁNÍ

ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 179

Z německého originálu Notlandung auf Beaully II,

vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH

v Rastattu roku 1986, přeložil František Fabián.

Vydal jako svou tisící sedmistou Šestou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1998.

Odpovědný redaktor Joána Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.